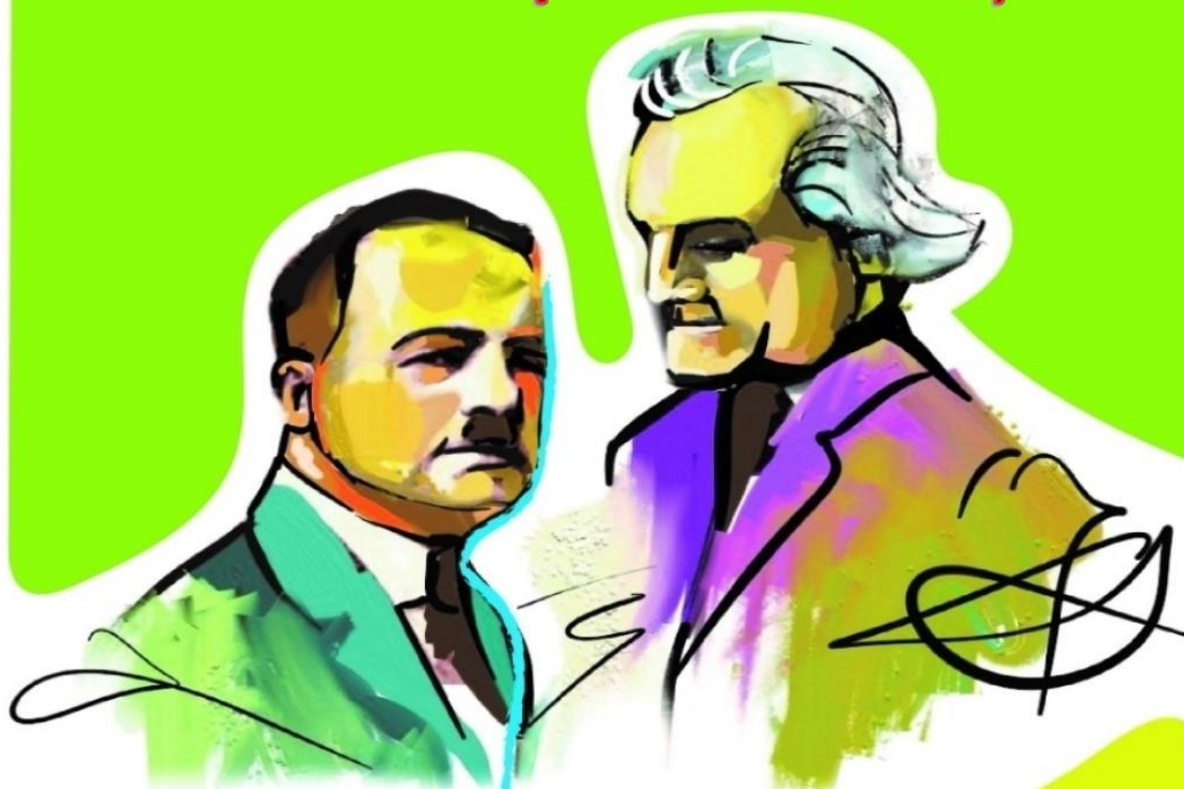

24EDU - Doi pentru educație

Liceul Tehnologic
"Dimitrie
Leonida"
Petroșani

&
Școala
Gimnazială "I.D.
Sîrbu" Petrila

2020

Numărul **1**

[ISSN: 2734-8725](https://doi.org/10.2478/2734-8725)
[ISSN-L 2734-8725](https://doi.org/10.2478/2734-8725)

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani
&
Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Colectivul de redacție:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila:

Prof. Biro Ana Maria

Prof. Zorilă Coculeana

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani:

Prof. Cercel Ana Maria

Prof. Paraschiv Camelia

Coperta revistei este realizată de d-l prof. Chința Radu – Clubul copiilor Petrila

Adresa:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila
Str. Tudor Vladimirescu, nr.5, Petrila, Jud.
Hunedoara, cod. 335800

e-mail: anamari8a@yahoo.com

www.leonida-petrosani.ro

<https://scoala.idsirbu.ro/>

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Autorii articolelor își asumă răspunderea pentru originalitatea, claritatea și corectitudinea materialelor publicate. Imaginile sunt preluate de pe Internet.

Cuprins

Evaluarea din perspectiva formării pe baza competențelor	4	Consilierea părinților în școală	34
Utilitatea metodelor moderne în însușirea cunoștințelor matematice la ciclul primar	6	Studiul tematic în alternativa educațională step by step	36
Evaluarea în procesul de învățământ.....	7	Integrarea copiilor cu dizabilități în școala publică	37
Clasic vs. Modern în predarea limbii franceze.....	10	Educația nonformală și implicarea părinților	40
Evaluarea centrată pe competențe	12	Literatura sau cântecul cuvintelor	43
Despre evoluția limbii engleze între 1066 și 1500 – implicații lingvistice ale cuceririi normande din 1066.....	14	Calități ale unui cadru didactic care predă în programul A DOUA ȘANSĂ	44
"A două șansă", o nouă șansă.....	16	Orientarea școlară și profesională a elevului cu CES.....	45
Deontologia evaluării	17	Convorbirea în activitățile de cunoașterea mediului.....	48
Metode și materiale didactice.....	19	Managementul situațiilor de criza educațională în clasa de elevi.....	50
Un profesor – purtător de lumină, înțelepciune și adevăr	21	Metode activ-participative folosite în predarea matematicii	52
Educarea capacității de autoevaluare la elevi	22	Metode alternative moderne utilizate în lecția de matematic.....	54
Predarea interactivă a fizicii	25	Metoda inducției matematice.....	56
Evaluarea competențelor de receptare a mesajului scris la ciclul primar.....	27	Știința la cumpănă de secole și de milenii	59
Metodele, modalitățile de cercetare și de dezvoltare ale creativității	29		
Școala mea incluzivă	32		

Evaluarea din perspectiva formării pe baza competențelor

Prof. Andrei Beatrice - Școala Gimnazială I.D. Sîrbu, Petrila

Viața școlii, ca și viața socială în general, se află sub semnul valorilor și al valorizării. Pe parcursul școlar, educațional și profesional, fiecare dintre noi ne supunem exercițiului axiologic. Activităților noastre și produselor acestora le sunt conferite sau atribuite valori.

Problema evaluării educaționale este una dintre cele mai incitante și mai controversate probleme. Este greu de conceput un sistem educațional și un act educațional fără evaluare. Valorizarea activităților umane și a rezultatelor acestora este procesul prin care instituim ierarhizări, facem aprecieri care conduc la certificarea abilităților și competențelor noastre, la stabilirea nivelului acestora și care determină încredere în forțele proprii, sentimentul autoeficacității și o stare psihologică de bine.

Statutul social și evoluția în carieră sunt determinate de certificarea și validarea competențelor deținute. Problematika evaluării școlare s-a diversificat, s-a complicat, înregistrând o schimbare semnificativă: trecerea de la valorizarea și certificarea „a ceea ce știe elevul” la „ceea ce știe el să facă” și, mai ales, „a felului cum procedează pentru a fi performant și a obține succese”. Această mutație valorică a determinat adoptarea unor noi metode de evaluare care să aprecieze și să valorizeze competențele elevilor. Este și motivul pentru care profesorii sunt din ce în ce mai preocupați pentru găsirea unor metode alternative, moderne, complementare celor clasice, care să determine un plus de obiectivitate în valorizarea competențelor elevilor și să evalueze, cât mai just, performanțele acestora.

Se vorbește din ce în ce mai mult despre educația cognitivă, educația operațiilor mentale. Astfel, scopul evaluării este altul. Rezultatele elevilor vor fi altele, elevul va reuși să se folosească în mod operativ de tot ceea ce a învățat în școală.

Conceptul de „competență” a fost împrumutat în domeniul educației și învățământului din domeniul economic, tehnic și profesional.

În principiu, competența poate fi considerată ca o disponibilitate acțională a elevului, bazată pe resurse bine precizate, dar și pe experiența prealabilă, suficientă și semnificativ organizată. Se materializează în performanțe ale elevului, predictibile în mare măsură pe baza prestațiilor anterioare. (D. Ungureanu). Complexitatea ideii a generat reorientarea în ceea ce privește predarea-învățarea-evaluarea.

Evaluarea pe baza de competența reprezintă o preocupare viguroasă și conștientă a evaluării formative. Pentru a putea evalua competențele celor care învață, performanța prin care aceștia le demonstrează trebuie să fie observabilă și măsurabilă. În acest context, s-au stabilit următoarele distincții interesante :

- 1.Evaluarea unei competențe înseamnă, de fapt, stabilirea unei interferențe, a unei conjecturi.
- 2.Exista o diferență între „competențele potenționale” și „competențele constatate”.

Creșterea rolului și importanței competențelor-cheie implică o atenta reconsiderare a modului de evaluare a acestora, datorită creșterii mizei lor în educația formală. În toate țările europene se pune un accent special pe evaluarea curentă ca un puternic instrument de monitorizare a progresului individual al elevilor și pentru orientarea dezvoltării acestora. În concluzie, preocuparea pentru utilizarea din ce în ce mai extinsă și mai eficientă a metodelor și a instrumentelor de evaluare cu scop formativ este în consonanță cu o altă tendință cu un caracter la fel de general și de pronunțat în ultimii ani, de a măsura cunoașterea individuală prin evaluarea performanțelor în raport de competențe.

Schimbarea de paradigmă educațională implică însă regândirea globală a întregului proces, precum și a relațiilor dintre participanții la proces. În acest sens, studiul Eurydice, privind competențele cheie precizează: „Procesul de predare orientat către transfer necesită o schimbare a accentului, de la metodele centrate pe profesor la metodele centrate pe cel care învață. Profesorii nu mai furnizează cunoștințe pentru memorizare, ci sprijină elevii în procesul lor de construire a competențelor. Pe baza cunoștințelor și experiențelor dobândite anterior, aceștia predau noi cunoștințe specifice unor discipline de studiu, dar facilitează, de asemenea, deprinderile de

gândire critică și creativă, precum și abilitățile de învățare, prin angajarea elevilor în activitățile desfășurate la clasă. Achiziția de competențe necesită implicarea din partea celui care învață. Rolul profesorului este de a facilita învățarea prin orientarea elevilor în eforturile lor de aplicare a cunoștințelor și deprinderilor în situații noi, astfel încât să devină persoane competente” (Eurydice Study, Key Competencies, p 20).

În aceste condiții, evaluarea competențelor dobândite constituie din ce în ce mai mult un element cheie, de care depinde în mare măsură succesul achizițiilor ulterioare.

BIBLIOGRAFIE:

- Joița, Elena, *Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie*, Editura Polirom, Iași.
- Stoica, Adrian, Mihail Roxana, *Evaluarea educațională-Inovații și perspective*, editura Humanitas, București.
- Oprea, Crenguța, *Noi perspective în evaluarea școlară în viziunea pedagogiei interactive*, cap. 7, „Teoria evaluării”, în: Cucoș C, 1995, *Pedagogie*, Polirom, Iași
- Blaga, Alexandru, *Probleme actuale ale teoriei și metodologiei evaluării*

Utilitatea metodelor moderne în însușirea cunoștințelor matematice la ciclul primar

Prof. înv. primar Avram Fermina - Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

”A-i pune elevului probleme de gândire – spunea Eugen Rusu – dar mai ales a-l pregăti să-și pună singur întrebări, este mult mai important decât a-l conduce spre rezolvarea acestora prin modalități stereotipe învățate.”

În orice domeniu ar activa, omul societății contemporane trebuie să posede cunoștințe de matematică. Tendințele actuale consacră o atenție specială dezvoltării gândirii matematice a elevilor, exersând-o în direcția cultivării creativității. Se lasă copilului mai multă libertate de alegere a tehnicilor și strategiilor de calcul, pentru a asigura o motivare temeinică a învățării acestei discipline, pentru a tenta elevii la o învățare participativă printr-un efort personal.

Didactica modernă a matematicii acordă un loc prioritar parametrilor metodologici ai acțiunii educaționale, în speța complexului de metode, tehnici și procedee didactice.

Deși învățătorul proiectează complexul de metode în strânsă corelație cu celelalte componente structurale, metodele dispun de o oarecare autonomie, în sensul că utilizarea unei metode permite acestuia să realizeze un spectru mai larg de obiective, să articuleze mai multe unități de conținut. Din acest punct de vedere, metoda didactică are statutul unui instrument operațional al acțiunii care orientează comportamentul elevilor spre ceea ce trebuie făcut și cum trebuie făcut.

Sunt considerate active acele metode care nu încorsetează elevul într-o rețea de expresii fixe sau de reguli rigide, ci care rezervă o pondere crescândă elevului în interacțiunea lui cu obiectele învățării, care determină un maximum de activism al structurilor operațional-mintale în raport cu sarcinile de învățare în care este angajat acesta.

Eficiența acestor metode constă în capacitatea fiecărui învățător de a le utiliza în procesul de însușire a cunoștințelor matematice, constă în modul în care fiecare cadru știe să-i antreneze pe elevi pe parcursul acestor ore.

Dintre metodele didactice specifice învățării active și învățării prin cooperare, nou apărute în sistemul de predare-învățare, brainstorming-ul, mozaicul și metoda cadranelor s-au dovedit eficiente în matematică.

Brainstorming-ul, „furtuna în creier”, este o metodă prin care grupul obține o producție de idei, emise spontan și în afara oricărei forme de evaluare, este o metodă în care imaginația creativă, emiterea de idei cât mai neobișnuite, absurde este posibilă iar criticarea ideilor este anulată temporar. Este o metodă de rezolvare de probleme prin stimularea creativității și poate fi utilizată cu ușurință la orice lecție. Un exemplu la îndemână este chiar în activitatea de compunere de probleme.

Mozaicul sau "metoda grupurilor interdependente" (team-learning) presupune învățarea prin cooperare la nivelul grupului și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup.

Metoda cadranelor este o metodă grafică, eficientă pentru selectarea, clasificarea și sintetizarea informațiilor. Se poate folosi cu succes în toate etapele lecției. Metoda cadranelor se folosește cu succes frontal și individual, în rezolvarea problemelor prin metoda figurativă, la clasa a IV-a. Am considerat această metodă eficientă deoarece a delimitat clar în mintea copilului etapele pe care trebuie să le parcurgă pentru a obține rezultatul problemei.

Evaluarea în procesul de învățământ

Prof. Balintoni Mirela - Colegiul Tehnic *Constantin Brâncuși* Petrila

Evaluarea didactică (considerată multă

vreme o componentă secundară a procesului educațional), înregistrează în prezent o pondere remarcabilă în contextul reformelor care au loc în învățământ.

Evaluarea este în legătură directă cu celelalte două mari procese ale actului didactic: predarea și învățarea. Fiecare proces reprezintă

Oricare metodă modernă aplicată stimulează activitatea creatoare a elevilor, asigurând antrenarea tuturor la muncă, îndeplinirea sarcinilor date și integrarea cu succes în societate.

Bibliografie

- Ionescu M., Chiș V., Strategii de predare și învățare, Editura Științifică, București, 1992
- Lupu C., Metodica predării matematicii, Editura Paralela 45, Pitești, 1998
- Noaghi S.D., Irimie A.N., Îndrumări metodice pentru predarea matematicii la clasele I-IV, 2006

seturi de acțiuni și operații specifice, iar în totalitatea lor determină procedeele și mecanismele proprii procesului instructiv-educativ și, în cele din urmă, unitatea acestuia. Separarea lor este operată din nevoia de a înțelege relațiile funcționale, multiple dintre ele, deși fiecare în parte se raportează la unul din cei doi factori umani ai procesului de învățământ.

Problemele legate de evaluarea școlară s-au aflat în atenția cercetătorilor din domeniul științelor educației încă de la începutul acestui secol. În același timp, fiecare teoretician a căutat să imprime termenului de evaluare semnificații diverse.

În evoluția conceptului de evaluare identificăm trei grupe de definiții pentru evaluare, în funcție de trei identități posibile: 1. evaluare – măsură; 2. evaluare – congruență; 3. evaluare - judecare.

Fiecare caz presupune avantaje și dezavantaje:

- Definițiile bazate pe identitatea evaluare – măsură au următoarele avantaje: se sprijină pe o măsurare precisă, sunt obiective, datele pot fi interpretate matematic, de aici rezultând concluzii ferme; dezavantajele constau că implică o centrare instrumentală, iar judecățile și criteriile sunt problematice;
- Definițiile bazate pe identitatea evaluare – congruență prezintă următoarele avantaje: furnizează date asupra elevului și programului, acțiune puternic integrată în procesul de învățământ, există referințe care pot da date atât asupra procesului cât și a produsului final; dezavantaje ar fi ca evaluatorul poate avea mai mult rol tehnic iar evaluarea se dovedește a fi mai mult o acțiune secvențială, terminală;
- Definițiile bazate pe identitatea evaluare- judecare prezintă avantaje că se ajung la concretizări practice ușoare, sunt permissive la experiențe, nu conduc la pierderi de timp în analiza datelor; dezavantaje ar fi că se sprijină pe rutina, datele și criteriile sunt ambigue, generalizările vor fi destul de mari;
- Definițiile noi, moderne prezintă evaluarea ca apreciere, ca emitere de judecăți de valoare despre cum a învățat și ceea ce a învățat elevul, pe baza unor criterii precise, bine stabilite anterior.

Definițiile relativ recente ale evaluării școlare sunt diverse dar totuși, au multe note comune.

Din numeroasele variante, desprindem următoarea definiție : „Evaluarea școlară este procesul prin care se delimitează, se obțin și se furnizează informații utile, permițând luarea de decizii anterioare. Actul evaluării presupune trei momente relativ distincte : măsurarea, aprecierea rezultatelor școlare și adoptarea măsurilor ameliorative”

Menționăm două concepte fundamentale care fac parte din procesul de evaluare normal și în legătură directă cu poziția actuală a evoluției evaluării școlare :

- noțiunea de obiectiv în raport cu care trebuie să situăm rezultatele elevilor ;
- noțiunea de „criterii de apreciere”, în concordanță cu obiectivul fixat.

Evaluare, luată în ansamblu, constituie un proces complex care are ca scop compararea rezultatelor școlare cu obiectivele planificate (evaluarea calității), cu resursele utilizate (evaluarea eficienței) sau cu rezultatele anterioare (evaluarea progresului). Subliniem faptul că prin calitate se înțelege raportul dintre rezultatele obținute și cele așteptate, prin eficiență se înțelege raportul dintre rezultatele obținute și resursele utilizate, iar prin progres se înțelege raportul dintre rezultatele obținute și cele anterioare.

Evaluarea trebuie concepută ca act integrat al activității pedagogice, este o ocazie de confirmare a justiției secvențelor educative, a componentelor procesului didactic și un mijloc de delimitare, fixare și intervenție asupra conținuturilor și obiectivelor educaționale.

Conștientizând complexitatea specifică instruire-învățare și raportându-se la derularea evaluării și, implicit, importanța pe care o are unei secvențe de învățare sau prin relaționare la aceasta în desfășurarea întregului proces de

un ansamblu structurat de activități de formare, distingem trei funcții ale evaluării :

1. identificarea sau verificarea achizițiilor școlare;
2. perfecționarea și regularizarea căilor de formare a indivizilor, identificarea celor mai facile și mai pertinente căi de instrucție și educație;
3. sancționarea sau recunoașterea socială a schimbărilor operate asupra indivizilor aflați în formare.

Pentru ca evaluarea rezultatelor școlare să orienteze întreaga desfășurare a activității instructiv-educative, ușurând adoptarea unor decizii raționale pe parcursul desfășurării ei, este necesară realizarea lui în potrivire cu trei principii:

- să asigure reglarea continuă și operativă a demersului instructiv- educativ și focusarea acestuia pe obiectivele vizate;
- să orienteze, să susțină și să stimuleze activitatea de învățare;
- să realizeze atât cunoașterea rezultatelor, cât și explicarea acestora prin punerea în evidență a aspectelor realizate ale procesului, dar și a dificultăților care le-au produs.

Evaluarea are rolul de a estima progresele de învățare și să certifice capacitățile și competențele formate, să identifice la timp ceea ce elevul nu a înțeles sau nu stăpânește. Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca mijloc de măsurare obiectivă, ca o cale de perfecționare, ce presupune o strategie globală a formării.

BIBLIOGRAFIE :

- Cerghit, I. Sisteme de instruire alternative și complementare. București : ARAMIS, 2002.
- Cucoș, Constantin. Pedagogie Iași : Polirom, 2006.
- Cucoș, Constantin. Teoria și metodologia evaluării, Editura Polirom, Iași : Polirom, 2008.

Clasic vs. Modern în predarea limbii franceze

Prof. Biro Ana-Maria - Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

În prezent, abordările comunicative și interactive reprezintă o bază comună a metodelor diferite folosite în educația lingvistică. Predarea limbilor străine moderne cu scopul de a ajuta elevii să-și dezvolte unele competențe lingvistice poate fi plină de satisfacții. Încercarea de a lărgi orizonturile elevilor cu privire la modul în care oamenii din alte țări comunică între ei și conviețuiesc este o provocare interesantă. Un profesor poate fi un catalizator pentru dezvoltarea curiozității în rândul tinerilor cu privire la cultura altor țări, pentru lărgirea orizonturilor elevilor și pentru a-i ajuta să depășească orice stereotipuri negative pe care ar putea să le dețină. Prin experiența lor de învățare, elevii pot, de asemenea, dobândi o înțelegere mai bună și o percepție diferită asupra lor înșiși. Printre multe alte lucruri, ca profesor de limba franceză trebuie să fii imaginativ, creativ, răbdător, comunicativ, entuziast și foarte bine organizat pentru a avea succes.

În contextul actual, se remarcă o necesitate a schimbării în didactica tuturor disciplinelor, inclusiv în

didactica limbii franceze, accentul punându-se pe strategiile și metodele de predare-învățare folosite.

Pentru a face cât mai plăcută ora de limba franceză, este recomandabil a se folosi mai mult metodele informative-participative (conversația, dialogul, demonstrația) și formative-participative (învățarea prin joc, prin cercetarea individuală, prin descoperire). Cântecurile, jocurile, dramatizările, cuvintele încrucișate, șaradele, rebusurile sunt foarte apreciate de elevi.

Predarea este o sarcină foarte complexă, necesitând, de exemplu, gestionarea elevilor, a clasei și a resurselor, a unor cunoștințe profesionale și abilitatea de a empatiza. Profesorul trebuie să planifice bine, să încerce în mod regulat idei noi, să răspundă nevoilor și diferențelor dintre elevi, să facă o aventură plăcută din învățare, să evalueze învățarea elevilor în mod regulat și eficient, să evalueze acțiunile acestora în mod constant și să se adapteze la un context educațional în continuă schimbare. Scopul principal al predării nu este memorarea, ci înțelegerea și soluționarea creativă a problemelor. Astfel, metodelor tradiționale de învățare a unei limbi străine au început să le ia locul metodele și strategiile didactice moderne.

Potrivit orientării tradiționale, rolul elevului constă în a urmări prelegerea sau explicațiile profesorului, de a reține și a reproduce ideile auzite, de a accepta în mod pasiv ideile transmise și de a lucra izolat. La polul opus, orientarea modernă atribuie alte roluri elevului. Acesta trebuie să-și exprime puncte de vedere proprii, să realizeze schimburi de idei cu ceilalți, să argumenteze, să-și pună și să pună întrebări cu scopul de a înțelege, să coopereze cu alți elevi în vederea rezolvării problemelor și a sarcinii de lucru.

Cheia unei ore reușite constă în colaborarea și înțelegerea profesorului cu elevii, în participarea efectivă a acestora, strategia și metodele folosite de profesor fiind esențiale. Astfel, se recomandă o „împietire” a metodelor tradiționale de predare-învățare cu cele noi și nu o respingere totală a acestora, cât și o adaptare a metodelor tradiționale la contextul actual.

Prelegerea, metodă didactică tradițională, poate fi modernizată și îmbunătățită prin preocuparea profesorului de a stimula interesul elevului prin introducerea unor povești sau a unor glume, a unor imagini captivante în legătură directă cu ceea ce urmează a fi prezentat, sau prin lansarea unor întrebări incitante ce determină participarea elevilor.

Brainstorming-ul (sau „asaltul de idei”), metodă ce constă în formularea câtor mai multe idei legate de o temă dată, reprezintă o activitate ce presupune o serie de avantaje :

toți elevii participă în mod activ,
își dezvoltă capacitatea de a trăi anumite situații,
de a le analiza și de a lua decizii privind alegerea unor soluții optime,
își exprimă personalitatea,
se eliberează de anumite prejudecăți,
își exersează creativitatea,
se dezvoltă relațiile interpersonale, prin valorizarea ideilor fiecăruia,
se creează o atmosferă propice lucrului.

Brainstorming-ul presupune parcurgerea mai multor etape și a unui timp mai mare de realizare (ore sau zile). Profesorul trebuie să încurajeze exprimarea ideilor, să nu permită inhibarea

intervențiilor elevilor, să stimuleze explozia de idei, să motiveze învățarea elevilor începând o lecție nouă cu un brainstorming.

„Știu/ vreau să știu/ am învățat” este o metodă activ- participativă, ce implică lucrul frontal cu elevii sau pe grupuri mici, constând în a solicita elevilor să prezinte ceea ce știu deja despre o temă dată și de a formula întrebări la care se așteaptă răspuns din lecție.

„Caută litera” („Lettre à chercher”) este o activitate ludică care constă în adăugarea unei aceeași vocale la un cuvânt dat pentru a forma un nou cuvânt. Elevii pot fi împărțiți pe grupe, cuvintele sunt scrise pe tablă. Grupa cu cele mai multe cuvinte găsite câștigă.

Bibliografie :

Dragomir, Mariana- Puncte de vedere privind predarea- învățarea limbii franceze ca limbă străină, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.

Păcurari, O. (coord.)- Strategii didactice inovative, Editura Sigma, București, 2003.

Roman, Dorina- La didactique du français langue étrangère, Editura Umbria, Baia Mare, 1994

<https://edict.ro/metode-clasice-si-moderne-in-predarea-limbii-franceze/>

<http://www.isjbotosani.ro/img/uploads/web.admin/file/joc.pdf>

Evaluarea centrată pe competențe

Prof. înv. primar Bolog Rodica - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

Competența este un indicator pentru ceea ce trebuie să facă un elev, este considerată a fi suma cunoștințelor, abilităților și atitudinilor care contribuie la capacitatea unei persoane de a-și îndeplini eficient (la standardele propuse anterior) sarcinile și responsabilitățile (pe scurt, de a fi performant).

Competențele se definesc printr-un sistem de cunoștințe – deprinderi/abilități – atitudini, au un caracter transdisciplinar, reprezintă într-un fel finalitățile educaționale ale învățământului obligatoriu și reprezintă baza educației permanente.

Pilonii cunoașterii pentru o educație cognitivă sunt: "A învăța să fii"; "A învăța să știi"; "A învăța să faci"; "A învăța să cunoști împreună cu ceilalți".

Competențele cognitive ale elevilor, conturate și afirmate în procesul educațional, se concretizează progresiv în: Buna pregătire informațională teoretică și practică curriculară; Utilizarea instrumentelor cunoașterii în rezolvarea situațiilor; Manifestarea unui stil personal de cunoaștere; Utilizarea unor strategii cognitive sau modele adaptate proprii; Afirmarea creativității; Asumarea unor responsabilități în cunoașterea superioară.

În domeniul evaluării școlare asistăm la tranziția de la manifestarea ei ca instrument de măsură și control la un demers controlat pe învățarea de către elev, pe procesele cognitive ale acestuia, pe reglarea și autoreglarea cunoașterii.

Din perspectiva acestor idei evaluarea școlară trebuie să devină dinamică, centrată pe procesele mentale ale elevului, să formeze autoreglarea, autorefecția, să înlocuiască acea reflecție statică, bazată pe control, examinare, sancțiune. În acest fel se poate ajunge la învățarea asistată de evaluare. Din perspectiva modernă "a evalua" înseamnă a desfășura o activitate care însoțește pas cu pas procesul de predare-învățare.

În acest sens evaluarea nu mai este privită ca acțiune de "rutină", întreprinsă numai în scopul "cunoașterii" rezultatelor și chemată să "sancționeze" pozitiv sau negativ, printr-o judecată de valoare, nivelul atins în pregătirea elevilor, ori să opereze o selecție. Ea este menită să ofere informații despre calitatea predării și a învățării, să le orienteze și stimuleze făcându-le mai productive. Astfel, evaluarea îndeplinește, în ansamblul activității instructiv-educative, un rol *formativ și stimulator*.

Evaluarea modernă este prin excelență formativă, integrată procesului de învățare. Conceptul care a modificat întreaga pedagogie este cel de evaluare formativă. În prezent, este în ascensiune evaluarea formatoare care instituie evaluarea ca modalitate eficientă a unei învățări auto-reglante. Aceste tipuri de evaluare instituie evaluarea ca mijloc de formare a elevului și permit observarea evoluției competențelor elevilor.

Astfel, funcțiile actului educativ se concretizează în : Funcția descriptivă : "Tu esti aici..." ; Funcția diagnostică : "Pentru că ai aceste lacune..." ; Funcția prognostică : "Ai putea urma...".

În această viziune cele trei forme : inițială, formativă, sumativă sunt într-o strânsă complementaritate. Evaluarea inițială nu mai are funcția de control, ea devine descriptivă "Tu ești aici..." și servește ca bază de comparare pentru evaluările ulterioare. Funcția ei este de a motiva, de a stimula și de a indica programul ce trebuie urmat.

Evaluarea formativă devine un mijloc de formare a elevului, făcând parte integrantă din procesul de predare-învățare. În concepția lui Scriven, cel care a propus termenul, evaluarea formativă este mai mult decât o tehnică : *este o stare de spirit.*

Cea de-a treia strategie de evaluare – evaluarea sumativă – este o sancțiune. Ea încheie o perioadă de învățare și conduce la acordarea unei note sau calificativ. Acestea "certifică" o achiziție a elevului și are

funcția de a contribui la orientarea celui evaluat.

Pe termen scurt, evaluarea realizează funcția de consolidare a învățării deja produse, precum și de a pregăti și regla un nou ciclu de învățare.

Pe termen mediu și lung, evaluarea sprijină demersul de stabilire a celor mai potrivite obiective de învățare, influențează alegerea strategiilor de învățare și determină motivația elevilor și exercitarea capacității de autoapreciere. În plus, evaluarea modelează capacitatea elevilor de a reține și de a aplica ceea ce au învățat în contexte cunoscute sau noi.

Combinarea instrumentelor de evaluare scrisă cu cele de evaluare orală, cu metodele complementare de evaluare vor asigura realizarea unei imagini globale a capacităților elevilor.

Evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Ea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mișcare și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse.

Cunoașterea rezultatelor, a criteriilor de evaluare, îi face pe indivizi mai conștienți și îi motivează să se implice în sarcină.

Bibliografie :

Burcea Natalia,
*Inovație în evaluare –
Evaluarea centrată pe
competențe*

Oprea Crenguța, *Noi
perspective în evaluarea
școlară în viziunea pedagogiei
interactive*

Despre evoluția limbii engleze între 1066 și 1500 – implicații lingvistice ale cuceririi normande din 1066

prof. Câmpean Gabriela Corina - Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Petroșani

Există mai multe stadii de dezvoltare în istoria oricărei limbi datorită faptului că aceasta este într-un proces continuu de schimbare care poate să fie asemănat cu modul în care o persoană se naște, crește și se schimbă datorită interacțiunii cu societatea și a experiențelor pe care le are de-a lungul vieții. Limba engleză nu face excepție și se pot delimita mai multe etape în evoluția acesteia de la limba engleză veche la versiunea pe care o întâlnim azi folosită pe tot globul, nu doar în țările vorbitoare de limba engleză.

Una dintre aceste etape este cea a limbii engleze din perioada 1100-1500 denumită *Middle English*, deosebit de importantă datorită schimbărilor care au avut loc.

Evenimentul istoric care este a marcat începutul acestei perioade de schimbări este cucerirea normandă din anul 1066 când regele englez Harold și armata sa sunt învinși la Hastings de către normanzii conduși de Wilhelm Cuceritorul. Înfrângerea armatei engleze are o importanță deosebită în istoria limbii engleze datorită faptului că a produs modificări din punct de vedere lingvistic, limba normanzilor făcând parte din grupul limbilor romanice. Astfel, schimbările generate de acest eveniment istoric au fost nu doar la nivel administrativ și politic, cât și

lingvistic, limba normandă (franceză) fiind declarată limbă oficială și în consecință impusă la curtea regală, fiind folosită de aristocrați și în instituțiile statului. În consecință, multe cuvinte din limba franceză au intrat în vocabularul limbii engleze, dar este important de subliniat faptul că poporul englez, oamenii de rând, nu au renunțat la limba lor. Astfel, au apărut în limba engleză așa numitele dublete, cum sunt perechile de cuvinte care denumesc animalul viu și carnea acestuia, cuvântul englezesc denumind animalul, iar cuvântul franțuzesc

referindu-se la carnea acestuia. Ca exemple avem *cow* - „vacă” / *beef* - „carne de vacă”, *calf* - „vițel” / *veal* - „carne de vițel”, *pig* - „porc” / *pork* - „carne de porc”, *sheep* - „oaie” / *mutton* - „carne de oaie”, *deer* - „căprioară” / *venison* - „carne de căprioară”, „vânat”. Explicația acestui fapt este că, în acea perioadă, aristocrații, care vorbeau limba franceză, mâncau carnea de la animalele crescute de oamenii de rând, care vorbeau limba engleză. De asemenea, se sugerează și poziția superioară a normanzilor față de anglo-saxoni, aceștia din urmă fiind

considerați inferiori din punct de vedere social și cultural.

O altă comparație relevantă din punct de vedere lingvistic pentru perioada 1066- 1500 este predilecția de a folosi cuvinte de origine franceză sau engleză cu implicații sociale. Astfel, cuvinte de tipul „muncă” (*work*), „greu” (*hard*), specifice poporului de rând, sunt de origine anglo-saxonă, pe când cuvinte de felul „timp liber” (*leisure*) sau „profit” (*profit*) sunt de origine normandă. Acest fapt sugerează că oamenii din straturile sociale inferioare trebuiau să muncească din greu, în timp ce clasa superioară se bucura de profit și timp liber.

Poziția socială superioară a normanzilor și statutul lor de pionieri principali în funcțiile de conducere se reflectă din punct de vedere lingvistic în cuvintele de origine franceză din următoarele domenii:

- ❖ Guvernamental și administrativ: *count* – „conte”, *sir* - „domn”, *madam* - „doamnă”, *noble* - „nobil”, *parliament* - „parlament”
- ❖ Militar: *battle* – „bătălie”, *alliance* – „alianță”, *admiral* - „amiral”, *enemy* - „dușman”, *peace* - „pace”
- ❖ Sistem juridic: *justice* – „justiție”, *defendant* - „pârât”, *murder* - „crimă”
- ❖ Eclesiastic: *clergy* - „cler”, *altar*- „altar”, *miracle* - „miracol”, *pray* – „a se ruga”, *sermon* - „predică”, *saint* – „sfânt”
- ❖ Bucătărie: *sauce* - „sos”, *boil* – „a fierbe”, *soup* - „supă”, *fry* – „a prăji”.

În concluzie, schimbările politice, administrative și sociale din Insula Britanică care au avut loc după cucerirea normandă și care au durat până la finalul secolului al XV-lea au influențat și evoluția limbii engleze. Cuvinte din limba franceză din diverse domenii caracteristice aristocrației au intrat în limbă, dublându-le pe cele de origine anglo-saxonă sau adăugându-se vocabularului, reflectând astfel transformarea societății din acea perioadă istorică.

Bibliografie

Crystal, D. (2012). *English as a Global Language, 2nd Edition*. Cambridge: University Press, http://culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/books/nation_branding/English_As_A_Global_Language_-_David_Crystal.pdf

Crystal, D., & Potter, S. *English Language*. Accesat 1 august 2020, Encyclopedia Britannica: <https://www.britannica.com/topic/English-language/Middle-English#ref74812>

Rao, P. (n.d.). *Development of English*. 1 iunie 2020,

https://www.academia.edu/3000491/Development_of_Middle_English_The_Norman_period_Development_of_Middle_English

"A două șansă", o nouă șansă

Prof. Cercel Ana Maria - Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Petroșani

Chiar din titlul programului reiese rolul acestuia, și anume acela de a le oferi tinerilor o nouă șansă, "a două". Această alternativă educațională are menirea de a-i ajuta pe cei ce au depășit cu maxim patru ani vârsta de școlarizare să se reîntoarcă pe băncile școlii cu colegi de-o vârstă cu ei și, de ce nu, cu același bagaj de cunoștințe. Un elev înscris în programul aADȘ va face doi ani învățământ primar, echivalentul claselor I - IV și patru ani învățământ secundar inferior, echivalentul claselor V-X, la finalul celor șase ani de studiu având o diplomă ce dovedește absolvirea ciclului inferior al liceului.

Actorii implicați în procesul educațional au o mare responsabilitate și desfășoară o muncă destul de dificilă și delicată. Pe de o parte elevul, matur de cele mai multe ori, este nevoit să stea în bancă (poate chiar în banca în care, dimineața, învață copilul lui), să asculte explicațiile profesorului și să ia notițe făcând abstracție de problemele cotidiene lăsate la ușa școlii cum ar fi munca sau plata facturilor. Pe de altă parte, profesorul trebuie să-și adapteze stilul de predare la nevoile celui din fața sa, să renunțe la a mai dicta foi întregi și să transforme problemele de matematică în soluții pentru aflarea ariei, perimetrului sau suprafeței unei camere ce trebuie zugrăvite sau cum folosești

Programul A DOUA ȘANSĂ CE ESTE ?

- Programul „A Doua Șansă” este componentă a programului PHARE: Acces la educație pentru grupuri dezavantajate, implementat de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului în colaborare cu inspectoratele școlare, cu finanțare din partea Uniunii Europene și a Guvernului României.
- Acest program se adresează tuturor persoanelor care din motive sociale nu au putut beneficia la timp de prima șansă pentru frecventarea învățământului obligatoriu.

cunoștințele de fizică la reducerea facturii de gaz și curent.

Să fii profesor la asemenea oameni mari transformați, câteva ore pe zi, în copii, necesită un efort intelectual deosebit și, totodată, întrunirea unor calități mai altfel:

- trebuie să fii un profesor constructiv, adică să încerci să-i dezvolți elevului competențe cognitive, atitudinale și sociale
- trebuie să fii un profesor adaptabil, adică să reușești să te adaptezi tu la nevoile individului și să-i ceri mai puțin lui acest lucru
- trebuie să știi să lucrezi în echipă, adică să vezi în clasa de elevi o echipă cu care urmează să construiești ceva și nu o turmă de oi ce trebuie să înghită ceea ce le oferi tu

- trebuie să fii empatic, adică să fii sensibil la problemele cu care se confruntă elevii tăi. Cineva spunea: "Atunci când un dascăl reușește să privească lucrurile din perspectiva elevilor săi, devine cu adevărat un mentor pentru aceștia în drumul lor către succes"
- trebuie să te perfecționezi continuu, nu doar în ceea ce privește disciplina predată ci și în procesul de îmbunătățire a metodelor didactice și de relaționare cu copiii.

Să fii elev la ADȘ presupune, în primul rând, să-ți dorești să fii elev deoarece este greu să te întorci pe băncile școlii după ani și ani. Unii elevi au familii, copii de crescut, rate de plătit,

probleme cu banca, cu șeful și totuși decid să-și rupă din timpul lor pentru a învăța. Acești oameni mari nu pot fi judecați deoarece nu știm cum au ajuns în situația de a nu finaliza nici măcar 2-3 clase. Unii au avut probleme cu legea, alții nu au avut ce mânca sau cu ce se încălța, unii au urât pur și simplu școala sau au dat de gustul banilor de mici. Nu știi niciodată. Important este să le oferim această șansă, A doua șansă care, pentru unii este ultima șansă. Să nu le punem întrebări, să nu-i tachinăm ci să-i privim ca pe niște oameni mari ce redevin, pentru câteva ore, copii și care așteaptă de la noi soluții la problemele lor care, poate, sunt și ale noastre.

Deontologia evaluării

Prof. Cerna Delia - Colegiul Național Mihai Eminescu Petroșani

Actul evaluării nu reprezintă un scop în sine, ci urmărește îmbunătățirea calitativă a procesului de învățământ, sugerând constant posibilități de optimizare a acestuia. Evaluarea va trebui să fie atât de rațională, încât să încurajeze efortul de autoevaluare corectă a propriei activități.

Ce este deontologia evaluării ? Deontologie (conform dex on-line), este un compartiment al eticii care se ocupă cu studiul normelor și obligațiilor specifice unei activități profesionale.

După cum se cunoaște, deontologia a avut inițial semnificația de știință sau logică a moralei, termenul - introdus de J. Bertham în lucrarea „Deontologia sau știința moralei” (1834) - marcând distincția dintre ontologie, care se ocupă cu ceea ce este și deontologie, care se ocupă cu ceea ce trebuie să fie, cu ceea ce „trebuie respectat”.

Deontologia evaluării are ca puncte de referință un set de valori considerate esențiale pentru procesul de evaluare. Dintre acestea, reamintesc:

1. valori care sunt importante pentru evaluator (diferențierea diferitelor tipuri de rezultate ale învățării, asocierea acestor rezultate ale învățării cu indicatori cantitativi sau calitativi, posibilitățile sau dificultățile de interpretare a rezultatelor procesului evaluativ etc.);

2. valori care sunt importante pentru cel evaluat (recunoașterea efortului pe care cel evaluat îl investește în pregătirea pentru examen, identificarea poziției pe care el o ocupă într-o ierarhie, modalitățile prin care rezultatele procesului evaluativ reflectă aspirațiile celui evaluat);

3. valori care sunt importante în raport cu procesul însuși al evaluării (ideea de obiectivitate a evaluării, capacitatea de discriminare a diferitelor tipuri de rezultate, acuratețea măsurării performanțelor, surprinderea valorii adăugate etc.);

4. valori care sunt importante pentru societate atât pe termen lung cât și pe termen scurt (obținerea unor informații despre modul în care au fost valorificate investițiile făcute în educație, obținerea unor informații despre calitatea pregătirii absolvenților de pe diferite trepte ale sistemului de învățământ, posibilitatea de folosire a rezultatelor evaluării ca indicator al selectării elevilor/ absolvenților pentru o nouă treaptă de școlarizare sau pentru integrarea lor pe piața muncii).

Există chiar un **cod deontologic** al profesiei de educator, care cuprinde angajamente făcute față de elevi, față de profesia didactică, față de colegii de profesie sau față de comunitatea școlară și socială.

Implicate în evaluare sunt, pe lângă subiecții concreți și efectele din conștiința elevilor (judecări de valoare, raportarea la valorile morale). O notă școlară sau un calificativ exprimă nu doar performanțe, ci și calități de ordin moral, însușiri de voință și caracter (seriozitate/neseriozitate, voință puternică/voință slabă, corectitudine/incorectitudine).

În plus, evaluarea vizează și părinții, comunitățile, relațiile dintre profesori.

Evaluarea poate fi corectă/incorectă, nu doar sub aspectul corectitudinii logice, dar și sub aspectul etic. Subiectivismul profesorului este adesea pus în discuție și sunt evocate drept cauze dezechilibrele care se produc la nivelul procesului educațional. De aceea, evaluarea merită să fie analizată și din perspectiva deontologiei profesiei de educator.

Metode și materiale didactice

Prof. înv. primar Clemente Monica - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

Metodele didactice aplicate în învățământul primar sunt alese astfel încât să conducă la atingerea finalităților propuse pentru nivelul educațional și să corespundă particularităților de vârstă și individuale ale elevilor.

Cadrul didactic este în întregime responsabil de alegerea metodelor, luând în considerare structura clasei, materialele didactice existente în școală și urmând orientările metodologice oferite în Curriculumul Național și materialele publicate pentru cadre didactice. Pentru majoritatea disciplinelor, o anumită clasă lucrează cu același cadru didactic de-a lungul întregului învățământ primar; limbile moderne, religia și, în unele cazuri, educația muzicală și educația fizică sunt predate de cadre didactice de specialitate. În timpul lecțiilor, managementul clasei este în întregime în responsabilitatea cadrului didactic. Cadrele didactice aleg independent organizarea activităților cu toți elevii, pe grupe sau individual - în funcție de obiectivele specifice propuse pentru lecție și de nivelul elevilor.

În ceea ce privește metodele didactice, pot fi luate în considerare următoarele mențiuni cu caracter general:

Metodele bazate pe comunicare orală utilizate pot fi clasificate în metode bazate pe expunere (povestirea, descrierea, explicația etc.) și metode bazate pe conversație (conversația, conversația euristică, problematizarea etc.).

Cadrele didactice utilizează de asemenea și metode de învățare și explorare prin descoperire: explorarea directă a obiectelor și fenomenelor (observații sistematice și independente, mici experimente etc.) și explorarea indirectă (demonstrația prin imagini,

filme etc.);

Pentru predarea majorității disciplinelor, cadrele didactice utilizează pe scară largă metode bazate pe acțiunea voluntară a copiilor (exerciții, activități practice etc.) și acțiunea stimulată (jocuri didactice, învățare prin dramatizare etc.);

Cel puțin pe parcursul primelor două clase din învățământul primar, în continuarea metodelor utilizate în învățământul preșcolar, jocul este utilizat ca o modalitate importantă de a stimula capacitatea mentală și psihică a elevilor și de a facilita adaptarea acestora la cerințele învățământului formal.

La sfârșitul fiecărei lecții, cadrele didactice stabilesc în mod obișnuit tema de casă pentru ora următoare - vizând atât aprofundarea înțelegerii cunoștințelor asimilate, cât și exersarea competențelor dobândite. Tema de casă este compusă din exerciții, activități etc. alese fie din manualele școlare, fie din alte publicații (culegeri de texte, caietul elevului, culegeri de exerciții și probleme etc.).

În unele cazuri elevii sunt de asemenea solicitați să efectueze ca temă de casă anumite activități practice - cum ar fi măsurători, observații, mici proiecte practice etc.

La începutul fiecărei lecții, cadrele didactice verifică în mod obișnuit modul în care s-a efectuat tema de casă și, după caz, ajută elevii să o finalizeze oferind explicații suplimentare. Ca regulă generală, Ministerul Educației Naționale recomandă ca la stabilirea timpului alocat efectuării temelor de casă să se țină cont de nevoia copiilor de a se juca, de a socializa și de a practica activități sportive și recreative.

Conform Legii Educației Naționale (Legea 1/2011), în unitățile de învățământ de stat sau particulare se utilizează manuale școlare și alte auxiliare didactice aprobate de Ministerul Educației Naționale. Manualele școlare se elaborează și se evaluează pe baza programelor școlare aprobate de Ministerul Educației Naționale. Ministerul Educației Naționale reglementează elaborarea de manuale școlare alternative.

Cadrele didactice selectează și le recomandă elevilor, în baza libertății inițiativei profesionale, acele manuale școlare din lista celor aprobate de Ministerul Educației Naționale care vor fi utilizate în procesul didactic. Elevii și profesorii din învățământul de stat și din învățământul obligatoriu particular acreditat/autorizat beneficiază de manuale școlare gratuite, atât pentru învățământul în limba română, cât și pentru cel în limbile minorităților naționale, în condițiile legii.

Auxiliarele curriculare sunt constituite din ghiduri metodologice care, prin conținut, sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare și pe care cadrele didactice le pot selecta și utiliza la clasă, în baza libertății inițiativei profesionale, în scopul îmbunătățirii calității procesului educațional.

BIBLIOGRAFIE

Cerghit Ioan, Metode de învățământ, ediția a III-a, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București 1997.

Cerghit Ioan, Neacșu Ioan, Negreț-Dobridor Ion, Pânișoară Ion Ovidiu, Prelegeri pedagogice, Editura Polirom, Iași, 2001.

Un profesor – purtător de lumină, înțelepciune și adevăr

Prof. Costea Dacia - Liceul Tehnologic *Dimitrie Leonida* Petroșani

A educa înseamnă a cultiva curățenia sufletească și bunacuviența a copiilor și tinerilor, a-l crește pe un copil moral și în evlavie, a avea grijă de sufletul lui, a-i modela inteligența, a forma un atlet pentru Hristos, pe scurt a te îngriji de mântuirea sufletului lui. Educația este asemenea unei arte: artă mai mare decât aceasta nu există, pentru că, dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accederii la lumea viitoare. (Ioan Hrisostom, apud Fecioru, 1937, p.9). O definiție a educației formulată atât de simplu și de frumos, care încearcă să surprindă întreaga esență a fenomenului, simplitatea fiind cea mai complexă viziune cu care poți pătrunde în esența lucrurilor. Simplitatea înseamnă rigoare, echilibru, omenie, înseamnă să te bucuri de toate darurile pe care deja le ai, înseamnă să înțelegi, să apreciezi, să iubești, să dăruiești.

Pornind de la această definiție a educației, putem să anticipăm o serie de calități care nu trebuie să lipsească niciunui profesor, pentru că a fi profesor este o meserie nobilă, cu multe responsabilități, dar înainte de toate, este o vocație. Profesorul poate fi privit ca un actor pentru care scena este sala de clasă, iar spectatorii sunt elevii. El intră în scenă la fiecare oră, iar uneori, deși își pregătește cu minuțiozitate fiecare scenariu, fiecare replică, trebuie să fie permanent

atent la
reacția
publicului,
iar uneori
este nevoit
să-și
schimbe
textul în
funcție de
modul în

care aceștia reușesc să recepteze informația. Poate că nu întotdeauna orele se termină cu aplauze, iar din acest motiv actorul pleacă dezamăgit pentru că nu a reușit să atragă publicul așa cum și-a propus. Dar el este un profesionist, nu se lasă descurajat și caută mereu să se adapteze la fiecare situație și să reușească să transmită ceea ce și-a dorit.

Profesorul este o persoană înzestrată cu niște calități speciale, el trebuie să fie capabil să ofere respect și dragoste elevilor săi, indiferent de nivelul de pregătire al acestora. Profesorul trebuie să fie dedicat meseriei, să preia o parte din problemele elevilor cu riscul unei supraîncărcări câteodată extrem de greu de dus, să fie conștient că le influențează tot restul vieții și să-și asume asta în fața lor, a părinților, a societății.

Pentru a fi un profesor bun nu este suficient să fii bine informat în disciplina ta,

pentru că acest lucru nu îți garantează că vei obține performanță. Este adevărat că un profesor bun este acela ai cărui elevi obțin performanțe, dar este și mai adevărat faptul că un profesor bun este acela care reușește să-i atragă pe elevi, să și-i apropie, să le stârnească interesul, să-i îndrume în a căuta, în a se informa și singuri, în a exersa și a aplica cele studiate la cursuri.

Un profesor bun știe că în fața lui, în bănci, stau niște copiii cărora nu trebuie să le predea ceva doar ca să scape cât mai repede de treabă, să treacă ora, și să se grăbească să plece spre casă. El este conștient de faptul că, în spatele băncilor, există niște suflete care trebuie ajutate cum să învețe, iar rolul profesorului este deosebit de important pentru că elevii care sunt învățați cum să învețe, vor fi capabili să devină responsabili, autonomi, cu abilități și atitudini folositoare pe tot parcursul vieții, necesare pentru reușita școlară și socială.

Un profesor bun este cel care știe cum să se dedice celor pe care-i educă, cel care are sentimente pozitive față de ei, le oferă respectul său, este conștient că le influențează viața și că

este răspunzător pentru asta în fața lor, a societății. Un profesor adevărat se gândește în primul rând, la felul în care elevul folosește în mod independent ceea ce l-a învățat. O condiție fără de care nu poți fi considerat profesor este cunoașterea disciplinei predate, dar este important și cum exerciți profesia didactică, cât de mult antrenezi elevii în procesul de învățare, cum reușești să transmiți ceea ce știi, cum îi transformi din obiecte asupra cărora se exercită actul educațional, în participanți activi la propria formare și educare. Un bun profesor are nevoie de răbdare, știință, inteligență, dăruire pentru a reuși să modeleze mintea celor cu care lucrează, să îi formeze, să îi învețe cum să gândească, să-i învețe cum să învețe.

Dacă profesorul este un actor, iar scena este sala de clasă, atunci marea sa mulțumire vor fi aplauzele primite de la discipoli, ca o mărturie a recunoștinței lor pentru marea iubire pornită din inima lui, a profesorului, purtător de lumină, înțelepciune și adevăr.

Educarea capacității de autoevaluare la elevi

Prof. Dobre Marinela Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrița

Când s-a analizat principiul participării conștiente și active a elevilor în procesul de învățământ s-a constatat că este realizat unilateral, extinzându-se numai la încurajarea, participarea

și stimularea participării elevilor la însușirea cunoștințelor. S-ar da acestui principiu programatic o interpretare mai profundă și mai

nuanțată dacă ar fi reconsiderată poziția elevului

nu numai în asimilarea mesajului

informațional, ci și în cel de apreciere, autocontrol și autoapreciere a rezultatului acestui proces. Activizarea elevului, ca subiect al educației, s-ar realiza și prin felul cum ar fi el antrenat și solicitat în procesul de evaluare, pe lângă participarea sa necondiționată la organizarea și desfășurarea ansamblului de acțiuni educative pentru formarea multilaterală a propriei personalități.

Unilateralitatea relațiilor evaluative reiese deci din faptul că școlarul care execută sarcinile didactice, primește informația cu privire la calitatea și aprecierea rezultatelor învățării numai de la profesor, fără să participe direct la acest proces. Nota este acordată de profesor și suportată de elev.

Participarea efectivă a elevului la atribuirea notelor are efect pozitiv pe mai multe planuri. Mai întâi, asupra profesorului, care dobândește confirmarea aprecierilor sale prin opinia clasei, iar în al doilea rând, asupra fiecărui elev, transformat și din acest unghi de vedere în subiect al acțiunii pedagogice. Totodată, antrenarea elevului în procesul aprecierii devine un mijloc de autocunoaștere dinamică a punctelor sale tari și slabe în privința propriei pregătiri, de dezvoltare a capacității sale de măsurare, de formare a spiritului critic și autocritic care nu este altceva decât o componentă inseparabilă a conștiinței de sine. De asemenea, participarea elevului la actul evaluării joacă un rol de catalizator al eforturilor ce i se cer în perspectivă pentru atingerea unor performanțe superioare, cultivându-i și pe această cale atitudinea pozitivă față de învățatură.

Dezvoltarea judecății apreciative a elevului merge de la apreciere către autoapreciere, de la observarea și evaluarea criteriilor de apreciere folosite de profesor către evaluarea prin raportare, prin analogie a criteriilor proprii.

Se constată o concordanță sau o discrepanță între aprecierea profesorului și autoaprecierea elevilor care variază în funcție de vârsta elevilor și de reușita lor școlară, de clasa și de categoria din care fac ei parte (slabi, mediocri, buni sau foarte buni). La școlarii mici autoaprecierea este foarte strâns legată de aprecierea făcută de educatori. La cei mari, care privesc „cu ochi proprii” activitatea și comportarea lor, se manifestă o atitudine critică față de aprecierea făcută din exterior, reacționând pozitiv sau negativ, direct sau indirect, imediat, exploziv sau amânat, în funcție de structura personalității lor.

Din cercetările efectuate rezultă faptul că la 50% dintre elevii chestionați există o corelație între aprecierea făcută de profesori și autoapreciere, deci ei consideră ca obiectivă și corectă notarea făcută de profesori. Un procent apreciabil (circa 40%) se consideră însă nedreptățiți de profesori, frustrarea putând acționa asupra lor demobilizant, dar și energizant, în cazul unor categorii de elevi cum ar fi, spre ilustrare, cei imperturbabili sau „toleranți la frustrare”.

Există un proces activ de autoapreciere la elevi care scapă controlului didactic și se realizează, în multe cazuri, după criterii deosebite ale profesorului. Elevii din clasele mici leagă valoarea notei de gradul de stăruință, de efortul depus în pregătirea lecțiilor, nu de calitatea răspunsurilor date. Pe măsură ce ei trec din clasele mici spre clasele superioare, crește greutatea specifică a criteriului calitativ al răspunsului,

indiferent de volumul de muncă depus. Se mai menține criteriul „volumului de muncă” la elevii slabi și mediocri, care urmăresc să se scuze și să se reabiliteze în fața colegilor și a părinților, să le câștige eventual compasiunea. Sunt și elevi care nu pot face deosebirea între nota pe care o doresc sau de care au nevoie și nota meritată, alții care înțeleg criteriile de notare ale profesorilor dar le aplică greu în cazul propriu, sau când autonotarea lor este întâmplător corectă, fără a corespunde unei capacități reale de autoapreciere. Tendința de sub și supraapreciere este în directă legătură cu nivelul general de aspirație și mai ales cu locul pe care obiectele de învățământ îl ocupă în „proiectele de viitor” ale elevilor.

Tehnicile folosite în scopul educării capacității de apreciere, autocontrol și autoapreciere sunt variate. Factorul primordial îl constituie evaluarea bine concepută de către profesor care să fie etalon de obiectivitate practică, să aibă valoare de referință și să-i ajute astfel pe elevi să se ghideze ei înșiși după criteriile de apreciere fundamentate științific și verificate practic. De asemenea, este necesar să se realizeze exerciții de autonotare controlată în care să se includă, pe lângă criteriile de notare, și un model care să le orienteze această acțiune. Se știe că elevii când fac aprecieri unii asupra altora sau autoaprecieri sesizează erorile și lacunele în limitele informației și capacității de care dispun. Ei se proiectează drept „normă”, nu pot să-și depășească propria condiție, adică limitele ignoranței lor. De aici, necesitatea de a li se prezenta modelul complet pentru autocontrol și autonotare care, în probele standardizate, se pretează la modelul rezolvării sarcinilor didactice și baremele de notare sau autonotare. Aceste modele au rol hotărâtor în dezvoltarea capacității de autoapreciere. De asemenea, elevii pot fi provocați, incitați la discuții folosind metoda scorurilor false, fictive sau prearanjate (note mai mici sau mai mari), în argumentația sa profesorul trecând mai ușor peste laturile pozitive ale răspunsurilor și insistând asupra lipsurilor (când nota este micșorată) și invers. Ca și în cazul aprecierii efectuate de profesori, criteriile de autoapreciere sunt mai precise sau mai puțin precise în funcție de natura obiectului de învățământ. „Notarea reciprocă” și antrenarea colectivului clasei în actul autoaprecierii sunt, de asemenea, alte modalități de antrenare a elevilor la o participare efectivă și conștientă de dezvoltare a capacității de autoevaluare și la autoreglarea propriei activități de învățare.

Bibliografie

1. Cucoș Constantin, Pedagogie, Ediția a II-a, Editura Polirom, Iași, 2002
2. Pavelcu Vasile, Principii de docimologie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968.
3. Popescu Pelaghia, Examinarea și notarea curentă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978.

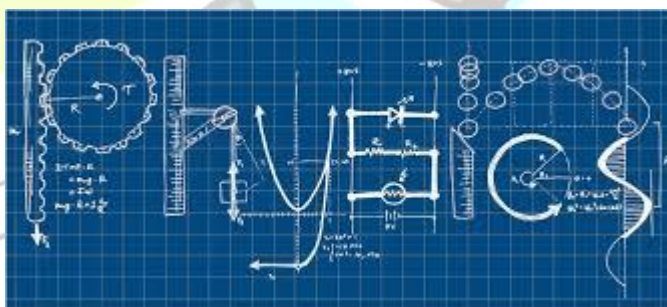
Predarea interactivă a fizicii

Prof. Duduială Gianina - Colegiul Național Mihai Eminescu Petroșani

Studiul fizicii în gimnaziu ,în condițiile particulare pe care le trăim, întâmpină o serie de dificultăți , datorate (printre altele) atât nivelului dezvoltării intelectuale al elevului cât și complexității materialului de studiu. De aceea este foarte important modul în care profesorul abordează fiecare lecție , fiecare capitol , fiecare temă, pentru ca această disciplină să fie cât mai interesantă ,atractivă ,stimulantă.

Astăzi avem la îndemână calculatorul unde elevul este „specialist” astfel că lecția de fizică poate fi prezentată într-un cadru nou , modern, în conformitate cu cerințele actuale. Cu ajutorul calculatorului se pot simula experiențe de fizică imposibil de realizat în laborator , se pot prelucra rapid datele experimentale , problemele de fizică se rezolvă mult mai rapid iar notarea elevilor este îmbunătățită prin eliminarea unor factori perturbatori. De asemenea ,direcția în care merge societatea impune o nouă perspectivă de formare a copilului , o nouă viziune de abordare a activității la clasă, promovarea abilităților informatice și o globalizare a cunoștințelor.

Oare este suficient ca elevul să vadă experimentul la calculator sau trebuie să fie în contact cu realitatea pe care el o studiază? Oare este suficientă introducerea datelor unei probleme așteptând rezultatul computerului sau este necesar efortul elevului pentru a rezolva problema respectivă ?Unii autori consideră că folosirea excesivă a calculatorului poate duce la formarea unei personalități unilaterale, copilul fiind lipsit de pricepere practică , comunicare afectivă și totodată ,prin accesul nelimitat la informație se poate ajunge în situația impunerii anumitor limite.

Este evident că se impune o utilizare echilibrată a calculatorului ,o îmbinare a metodelor tradiționale de predare-instruire-evaluare cu metodele moderne activ-participative , astfel încât rezultatul final să fie cel așteptat. Deoarece procesul educațional este unul continuu, este obligatorie

adoptarea unei perspective noi ,cu o pedagogie modernă ținând cont de abilitățile copilului și de resursele materiale existente.

Conform curriculum-ului și programei actuale , studiul opticii în gimnaziu începe la finele clasei a VI-a când elevul face cunoștință cu noțiunile fundamentale: rază de lumină , fascicul de lumină, corpuri transparente , translucide și opace , reflexie , refracție , lentile, urmând ca abordarea reală , sistematică să se realizeze in clasa a VII-a.

Deși experiențele de optică sunt destul de spectaculoase iar unele din noțiunile prezentate sunt ușor de înțeles pentru că elevii le ”văd”(de exemplu formarea imaginilor răsturnate în lentila convergentă sau

dispersia luminii cu prisma optică) totuși conceptele de bază ca de exemplu : raza de lumină, propagarea luminii și chiar lumina ca sistem fizic , impun precizarea condițiilor de studiu ,un exemplu fiind modelul celor trei raze de lumină cu care se operează în construcția imaginilor și care s-a demonstrat că întâmpină dificultăți.

Dacă se ține cont de toate dificultățile apărute în predarea opticii reiese clar rolul major al experimentului , care, fără nici o îndoială ,nu poate fi înlocuit. În cazul utilizării calculatorului , experimentul se poate desfășura într-un mediu virtual. Pentru studierea construcției razelor de lumină și a imaginilor în diferite sisteme optice este foarte utilă folosirea aplicației **Optics Lite** (1,2 MB).Acest program permite simularea diferitelor sisteme optice simple (se pot folosi lentile convergente, divergente, oglinzi plane, concave , convexe, filtru); se construiesc grafic sistemele optice dorite iar programul desenează razele de lumină și imaginea care se formează. Prezintă și limitări, una dintre acestea fiind faptul că aplicația respectivă nu lucrează cu obiecte virtuale. Totuși, elevul se poate juca cu obiectul, îl poate deplasa pe axa optică, poate calcula diferite distanțe.

BIBLIOGRAFIE

- Luca,E.,Zet,Ghe.,Ciubotariu,C.,Păduraru,A.,Fizică generală, Ed.Didactică și Pedagogică, București, 1981

***Compendiu de fizică, Ed. Științifică și Enciclopedică, Bucuresti,1988

***Internet:

- www.e-scoala.ro
- www.efizica.ro
- www.fizica.com
- www.fizik.ro
- <http://school.discovery.com/>
- www.physicslab.com

Evaluarea competențelor de receptare a mesajului scris la ciclul primar

Prof. Gheban Liliana - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră eficientă de abordare a evaluării rezultatelor școlar. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să constituie o ocazie de validare a justetei secvențelor educative, a componentelor procesului didactic și un mijloc de delimitare, fixare și intervenție asupra conținuturilor și obiectivelor educaționale.

Procesul evaluativ presupune mai multe etape care se constituie dintr-un model secvențial în cadrul căruia etapele sunt intercorelate, după cum urmează: verificarea, măsurarea, semnificarea și argumentarea.

Între procesul de predare-învățare și evaluare, trebuie să existe un grad de interdependență și de coordonare. Activitatea de evaluare influențează fiecare componentă structurală a procesului de învățare. Evaluarea înregistrează orice modificare survenită în desfășurarea proceselor de predare-învățare, precum și în oricare element structural al procesului de învățare

Pentru o evaluare obiectivă, este necesar ca suportul material folosit în actul de predare să fie foarte bine ales. Dacă ne referim la disciplina comunicare în limba română, este esențial ca textele studiate să fie de dimensiune adaptată

nivelului de vârstă și să atingă subiecte care să stârnească interesul elevilor sau să le fie familiare.

Textele incluse în manuale sunt alese, încât cuprind toate elementele de limbă română prevăzute în programa școlară. Întâlnim o varietate mare de texte narative, lirice, descriptive sau informative, acestea fiind scrise preponderent cu litere de tipar. Nu lipsesc nici texte scrise cu litere de mână pentru o copiere mai ușoară, dar și pentru ca elevii să observe un scris caligrafic, îngrijit. De regulă, manualele au texte cu conținut atractiv, cu învățăminte morale menite să formeze și să modeleze caracterul copilului.

Tema pentru acasă este o formă de activitate independentă, asemănătoare cu cea efectuată în clasă, dar are în vedere obiective de mai mare amploare și se desfășoară în condițiile de acasă ale elevului. Pregătirea temei începe chiar în clasă, unde cadrele didactice trebuie să le dea indicații elevilor în legătură cu modul de rezolvare a sarcinilor. Se pot da teme pentru acasă în funcție de particularitățile elevilor, de înclinațiile lor pentru disciplina respectivă. Se poate acorda un calificativ pentru modul de efectuare a temelor.

Problematica modalităților de evaluare rămâne deschisă, putând fi continuu îmbunătățită și diversificată. Scopul comun, de care trebuie să se țină cont, este cel de dezvoltare a capacității de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea

viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare și corectare mai mult decât de sancționare.

Manifestând creativitatea în situațiile de comunicare, învățătorul determină avântul libertății și imaginației copiilor, realizează echilibrul între preocupările sale pentru formarea gândirii logice, raționale și flexibile, fluide și creatoare a elevilor și dorința de a dezvolta exprimarea lor corectă, orală și scrisă. Munca susținută și responsabilă, inventivitatea și stilul de comunicare a dascălului cu micul școlar sunt încununare de succes, dacă măiestria pedagogică în proiectarea lecțiilor respectă cu rigurozitate cerințele unui învățământ modern.

În demersul didactic, învățătorul trebuie să fie artizanul unor situații de învățare cât mai variate și cât mai actuale din perspectiva nevoilor de viață ale copiilor.

Pentru a îmbunătăți exprimarea orală și scrisă a elevilor, învățătorul trebuie să-și manifeste creativitatea în construirea de contexte de comunicare prin:

- crearea ocaziilor de comunicare independentă, în grup și cu întreaga clasă;
- reducerea intervențiilor proprii, pentru a încuraja interacțiunea elevilor;
- stimularea participării la jocurile de rol sau dramatizări;
- oferirea de opțiuni copiilor, pentru a le câștiga interesul;
- încurajarea elevilor de a pune întrebări și ajutarea lor pentru a găsi singuri răspunsul;
- încurajarea școlărilor ca să discute între ei, să se ajute schimbând diverse informații;
- formarea unor echipe flexibile, a căror componență se schimbă frecvent;

- notarea informațiilor despre modul în care gândește și vorbește fiecare;
- dezvoltarea unor tehnici și strategii proprii de comunicare cu elevii;
- stimularea elevilor de a împărtăși, de a reflecta și discuta despre experiențele lor de învățare.

Voi enumera câteva tipuri de exerciții folosite în cadrul orelor de comunicare:

- exerciții de formare a deprinderii de a povesti / de a descrie;
- exerciții pentru formarea deprinderii de a discuta pe o temă dată;
- alcătuirea unor texte scurte pe baza unui șir de ilustrații sau de benzi desenate;
- exerciții de integrare a achizițiilor lexicale noi în enunțuri proprii;
- exerciții de trecere de la vorbirea directă la vorbirea indirectă;
- jocuri de sinonimie, de antonimie, de paronimie (fără terminologia lexicală);
- discutarea textelor scurte frază cu frază, relevând nume, cuvinte familiare și expresii elementare;
- identificarea și analizarea ilustrațiilor care însoțesc textul;
- aranjarea unei suite de propoziții după ordinea logică de desfășurare a evenimentelor din mesajul audiat;
- emiterea unor predicții asupra firului narativ al textului citit;
- decodarea unor informații din manual, a simbolurilor întâlnite în drumul spre școală, în pliante, reclame, reviste pentru copii;
- ilustrarea unor enunțuri;
- identificarea titlului potrivit unui text scurt sau fragmente dintr-un text;

- stabilirea valorii de adevăr a unor afirmații despre conținutul textului etc.

Evaluarea reprezintă o componentă organică a procesului de învățământ. Se recomandă cu prioritate metode moderne de evaluare precum: observarea sistematică a comportamentului elevilor, centrarea pe progresul personal, autoevaluarea, realizarea unor proiecte care să valorifice achizițiile copiilor și să stimuleze în

același timp dezvoltarea de valori și atitudini în contexte firești, sincretice, adaptate vârstei. Este recomandabil ca evaluarea să se realizeze prin raportare la competențele specifice, evitându-se comparațiile între elevi. De asemenea, evaluarea orientează cadrul didactic în reglarea strategiilor de predare, pentru o mai bună adecvare la particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor.

Metodele, modalitățile de cercetare și de dezvoltare ale creativității

Prof. Gheban Nora - Colegiul Național De Informatică *Carmen Sylva* Petroșani

În actul de cercetare al creativității putem distinge două direcții importante : în primul rând este vorba de observarea continuă a acelor persoane (adulți și copii) care au dovedit deja că sunt talentați, că posedă un fel de creativitate ; în al doilea rând : observarea maselor mai mari de copii și adolescenți, în vederea alegerii indivizilor talentați.

Metodele de cercetare ale creativității sunt foarte variate. De exemplu : analiza curriculară, analizarea rezultatelor diferitelor activități, metoda observării, metoda dialectului, analize statistice, istoriometrie, metoda testelor,

Urmărirea longitudinală, cercetarea gemenilor, metoda experimentală, metoda modelării, etc.

Analiza curriculară, analizarea biografiei marilor creatori ai omenirii (cu analizarea chiar și a datelor biografice) ne oferă date importante cu ajutorul cărora putem înțelege mai ușor chiar creativitatea, originea ei, specificul procesului creativ. Cu ajutorul datelor primite cercetătorii încearcă să reconstituie cursul vieții, întreaga personalitate a respectivului savant, artist, scriitor, modul de a crea, condițiile de viață și de mediu.

Analizarea datelor primite include însemnările, corespondența, datele biografice, dar și analizarea produsului creativ (de exemplu : o creație literară) cu toate variațiile existente. Prin aceste analize putem înțelege mai ușor mecanismele psihologice ale activității creative. La copii analizăm în primul rând desenele sau modelele făcute în mod spontan.

Metoda observației

Psihicul uman este în strânsă legătură cu activitatea umană, fiindcă psihicul se exteriorizează prin faptele și activitățile noastre. Din această cauză observarea activității ne conduce la înțelegerea mai deplină a

actului creator. Copiii talentați pot fi observați atât în cursul educației cât și în activitățile extrașcolare, cu ocazia excursiilor, vizitelor organizate, etc. Observarea marilor creatori, cercetători, scriitori, savanți este mai dificilă, de aceea în cazul lor apelăm mai mult la membrii familiei, la prieteni, cunoscuți, la observațiile, părerile acestora. Dar în aceste cazuri trebuie să ținem seama de subiectivism.

Studiul de caz seamănă cu analiza curriculară. Această metodă este folosită mai ales la copii, în cazul lor ajungem la rezultate mai bune cu ajutorul acestei metode decât la adulți.

Metoda dialogului

Cu ajutorul acestei metode, din spusele persoanei observate ajungem la date concludente privind interesele, motivele, stilul de lucru, posibilitățile de creare și altele. Bineînțeles, cu ajutorul acestei metode numai atunci primim informații concludente și importante, dacă știm să dirijăm bine dialogul.

Analiza statistică

Scopul acestei metode constă în faptul că oferă date importante general valabile, pentru o grupare mai numeroasă. Datele sunt oferite de diferite enciclopedii, almanahuri și sunt analizate, prelucrate după criterii bine stabilite. Astfel de criterii pot fi: ocupația părinților, condițiile sociale, materiale și de educație în familie, mediul socio-cultural în care a crescut individul, vârsta părinților în momentul nașterii copilului, numărul fraților, al câtelea copil este, etc.

Testul de creativitate

Pentru măsurarea capacităților gândirii mult timp au fost folosite testele de inteligență. Dar, cum s-a adeverit deja în anii '50, acestea au scos din sfera atenției chiar procesele gândirii creative. Testele de inteligență pot măsura doar gândirea „convergentă”, dat fiind faptul că cer numai un singur răspuns afirmativ. Dar gândirea creativă este „divergentă”.

Guilford (1956, 1967) susține că creativitatea presupune existența unor factori care apar chiar atunci când suntem puși în fața unor probleme a căror rezolvare este posibilă prin mai multe căi, prin mai multe variante. Capacitatea de lucru poate fi caracterizată prin numărul și originalitatea posibilităților de rezolvare.

a.) Probele verbale (create de Ulmann în 1973) sunt următoarele : 1.-3. Întrebă și nimereste : formularea întrebărilor în legătură cu un set de imagini (1), încercarea de a găsi „a nimeri” cauza întâmplărilor de pe imagini

(2), formularea concluziilor (3). Aceste probe testează curiozitatea, formularea ipotezelor, capacitatea de analiză și sinteză.

4. Repararea unor obiecte : jucării de animale trebuie transformate în gând, astfel să se creeze jucării cât mai interesante. În scopul reușitei este nevoie de deschidere, de capacitatea de a învinge obstacolele interioare, de a fi jucăuși, liber în gândire.

5. Folosirea neobișnuită : se adună moduri, modalități de folosire neobișnuite la niște obiecte cunoscute. Pentru rezolvarea problemei trebuie să scăpăm de schemele obișnuite, rigide ale gândirii.

6. întrebări neobișnuite, se formulează comenzi care provoacă interes în legătură cu un obiect dat. Primim date în legătură cu puterea gândirii divergente.

7. Presupunerea este o situație absurdă, acceptarea „posibilităților imposibile”.

b.) Probe de imagini

1. Redactarea de imagini : redactarea unei imagini cu ajutorul unori tipuri de hârtie date. Ne dăm seama de puterea existenței creative independente, de existența capacității de proiectare, de felul capacității de originalitate vizuală, de existența capacității de elaborare.

2. Imagini lacunare : în psihologie este cunoscut faptul că apariția imaginilor lacunare induc frustrare, tensiune psihică și individul simte nevoia să întregască imaginea cu metoda cea mai simplă. Dar cine se gândește creativ, va fi capabil să controleze tensiunea interioară, să prelungească timpul, perioada de timp în scopul găsirii rezolvării.

3. Imagini repetate : linii și cercuri paralele trebuie să fie întregite în desene. Stimului este unic, căile de rezolvare sunt multiple.

Un alt test de creativitate a fost elaborat de către Barkoczi I.- Klein S. în anul 1965, în care s-au inspirat din testele mai vechi, elaborate de Hoepfner, Mednick, Torrance. Constă dintr-un șir de probe diferite.

Folosirea neobișnuită- în legătură cu un obiect dat, foarte cunoscut (de exemplu : un chibrit) trebuie să fie enumerate cât mai multe posibilități de folosire, care să nu fie cele cunoscute, reale, dar să fie adecvate, posibile.

Consecvența- proba constă din închipuirea consecințelor posibile care pot apărea într-o situație nouă, neobișnuită.

Terminarea unei propoziții- să găsim cât mai multe variante de terminare a unei propoziții începute.

Proba de asociere- găsirea legăturilor dintre lucrurile îndepărtate. Proba conține zece perechi de cuvinte, și trebuie găsite modalități de asociere.

Exemplu : TUN tună CER

Apărare antiaeriană

Avoin

În sfârșit trebuie să ne punem întrebarea dacă cu ajutorul acestor teste putem într-adevăr să măsurăm creativitatea ? Răspunsul este da. Scopul testelor este să măsoare nivelul actual existent al creativității individului, dacă posedă acele însușiri cu ajutorul cărora poate să devină un om creator. Dar aceasta nu înseamnă că individul va deveni într-adevăr creator. Acest lucru depinde de interacțiunea multor factori, în primul rând de educație.

Nu trebuie să așteptăm minuni de la teste. Dacă sunt capabile să selecteze și să dirijeze informațiile în legătură cu creativitatea, putem fi mulțumiți. Dar rezultatele primite trebuie să fie completate cu alte metode psihologice.

Scoala mea incluzivă

Prof. Elena Humel - Colegiul Național Mihai Eminescu Petroșani

Educația este un drept fundamental al omului. Toți copiii au dreptul la o educație de calitate, care să permită fiecăruia în parte să asimileze cunoștințele necesare înțelegerii lumii în care trăim. O educație de calitate contribuie la conservarea valorilor, creează încredere în propriile forțe și te face mai puțin dependent de alții. Fiecare dintre noi ar trebui să conștientizeze că, excluderea sau marginalizarea unui copil, ar putea să ne afecteze la un moment dat.

Cercetând în ansamblu ființa umană, putem observa diversitatea de probleme cărora cadrele didactice trebuie să le facă față și să găsească soluții pertinente în activitatea desfășurată. Copiii, personalități și temperamente diferite, interacționează zilnic și colaborează, mai mult sau mai puțin. Instituția de învățământ și dascălul, în mod deosebit, devin responsabile pentru formarea unui tânăr.

Ignorați uneori, copiii cu cerințe educative speciale reprezintă o realitate, căreia trebuie să-i acordăm importanța cuvenită. Nevoile speciale ale unui copil nu țin întotdeauna de intelectul său, ci vin și din frustrări alimentate de mediul în care își desfășoară activitatea. Aceștia au nevoie de o abordare personalizată referitoare la încercările pe care le inițiem în educația lor. Orice copil se confruntă în anumite cazuri, cu o situație specială care necesită din partea adultului o intervenție specializată.

Principiul fundamental al educației incluzive constă într-un **învățământ pentru toți și împreună cu toți**, constituind o cerință fundamentală și o realitate care are din ce în ce mai mulți adepți, concretizându-se în experiențe și practici de incluziune. Educația incluzivă are drept scop identificarea unei modalități instituționalizate de școlarizare a copiilor cu dizabilități, a altor copii cu cerințe educative speciale și a copiilor aparținând minorităților în școli și clase obișnuite.

Învățământul integrat are mai multe dimensiuni: dimensiunea legislativă și administrativă, care este legată preponderent de politicile educaționale, constând în aceea că școlarizarea acestor copii trebuie să fie o parte integrantă și o responsabilitate a sistemului național de învățământ; dimensiunea pedagogică, aceea care evidențiază necesitatea apropierii condițiilor de predare – învățare pentru copiii cu dizabilități de cele accesibile celorlalți copii, din punct de vedere al locului de școlarizare și al curriculumului; dimensiunea socială, care reliefează importanța relațiilor, a interacțiunii sociale dintre copii, are efecte pozitive pentru toți copiii.

Fără o cercetare profundă a fenomenului, la prima vedere, oricine poate deduce că există mai mulți factori ce contribuie la îndepărtarea copiilor de școală. Impedimentele care influențează fenomenul pot fi de natură economică, socială,

culturală sau chiar politică. Analizate, fiecare în parte, reprezintă pentru copii, personalități în formare, obstacole de netrecut. În cel mai nefericit caz, aceste bariere se îmbină și îl privează pe copil de educație și, implicit, de un viitor mai bun. Uneori, sistemul educativ eșuează, iar consecințele sunt pe termen lung și le suportăm toți, ca "victime" colaterale.

Pentru a avea cu adevărat o școală incluzivă care să funcționeze, este necesară pregătirea acesteia. Astfel, sunt necesare condiții materiale, care să permită un act educativ cât mai diversificat și profesori pregătiți în acest sens, cu multă răbdare, afecțiune și înțelegere. Nu trebuie omise condițiile de lucru, de la elemente materiale și până la programul zilnic de lucru, la tehnicile de lucru și o adaptare curriculară individualizată. Dacă ținem seama de introducerea și aplicarea acestui concept de largă rezonanță asupra modului în care este organizată și funcționează școala, există mai multe dimensiuni și provocări contemporane cum ar fi: copiii sunt unici, fiecare în felul său; o școală este deschisă și prietenoasă; democrație și solidaritate umană; școală echitabilă și cât mai naturală; soluții diferite la situații educaționale diverse; o școală flexibilă, care se adaptează, învață și se schimbă.

Dezvoltarea copilului trebuie să constituie o preocupare a familiei și a sistemului general de

învățământ, prin programele elaborate și derulate. Ele au o influență determinantă asupra formării inteligenței, personalității și a comportamentelor sociale. Asigurarea accesului la educație și instruire, trebuie garantată și egalizată, indiferent de gradul și tipul de dizabilitate, origine, situație economică etc.

Personalitatea cadrului didactic este foarte importantă. El trebuie să manifeste optimism, bunăvoință, echilibru, impulsivitate scăzută, capacitate de adaptare, perseverență. Factorii afectivi induc rezistență la stres și persistență în atingerea scopului, precum și în depășirea piedicilor. Copiii sunt diferiți, dar prin acțiunile noastre le putem oferi șansa, unică poate, de a deveni egali.

Bibliografie

Mareș, T., Ivan, S., (2013) – Egalitatea de șanse în educație, dezvoltarea personală și integrare socială, Editura Universitară, București
*** Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar

Consilierea părinților în școală

Prof. cons șc Iozsa Diana Victorina – CJRAE HD, locație Școala Gimnazială I.G.Duca Petroșani

În secolul tehnologiilor avansate, tot mai des se pune accent pe valorificarea potențialului intelectual al fiecărei personalități pentru integrarea socială optime a ei. Progresul dat începe în familie, grădiniță, școală și continuă pe tot parcursul vieții prin intermediul unui parteneriat constructiv dintre familie – școală – copil.

De la debutul școlar părinții și elevii sunt antrenați și implicați într-o activitate intelectuală continuă și sistematică, în bună parte necunoscută lor, ceea ce solicită un efort sporit atât din partea copiilor, cât și a părinților.

Vârsta școlară se deosebește de celelalte etape prin elementele specifice ale condițiilor de viață și a trebuințelor, prin construirea relațiilor dintre copil și lumea înconjurătoare, nivelul dezvoltării personalității copilului dezvoltării intelectuale și al gândirii. În perioada școlarizării se stabilesc primele relații sociale cu semenii și adulții, de asemenea cu mediul înconjurător, adică are loc procesul de socializare, definită drept proces prin care o ființă biologică se transformă într-un subiect al unei culturi specifice. Se formează atitudinea față de celelalte persoane care îl înconjoară, se formează și se conștientizează Eu-l și importanța propriilor acțiuni. La elevul de vârstă școlară mică apare cercul obligațiilor elementare, el este capabil de sine stătător să îndeplinească sarcinile formulate de adult, se formează identitatea și apare necesitatea recunoașterii de către persoanele cu care relaționează.

Copiii au mare nevoie de părinți, fără să-și dea seama de acest lucru. Personalitatea lor fragedă poate fi modelată discret, cu mult tact și, mai ales, cu argumentele cele mai raționale de care dispunem.

Orice amestec în sufletul copilului, îi creează resentimente și-l îndepărtează de părinți și învățător. Noi, cadrele didactice, nu putem rămâne indiferenți la dramele copiilor cu părinți excentrici sau conservatori, părinți „de duminică”, părinți „de concediu” sau, dimpotrivă, părinți care trudesc și se luptă cu greutățile vieții să-și educe copiii, părinți educați sau părinți care încearcă să se autoeduce.

Nimeni și nicăieri nu ne învață cum să fim părinți buni. Fiecare părinte face tot ce îi stă în putință la un moment dat pentru binele copilului. Însă, câteodată, părinții dau greș și le e greu să recunoască. Înmatricularea copilului în clasa întâi schimbă radical modul de viață al copiilor și părinților în regimul zilei, planul de evenimente. Relația de colaborare permanentă cu familia micului școlar este una dintre condițiile esențiale care asigură succesul școlar. Dăruirea, experiența, tinerețea, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, implicarea, perseverența sunt doar câteva din calitățile și în același timp valorile unui bun învățător care implică eficient părinții.

Pentru favorizarea motivării participării părinților la activitățile propuse recurgem la aplicarea următoarelor modalități:

*Oferim părinților explicații despre activitatea din școală;

*Folosim o primă etapă pentru a-i cunoaște individual pe părinți, tutori, terți, ascultăm ce spun și ne străduim să le demonstrăm că avem încredere în ei și că le respectăm familia;

*Împărtășim părinților ceea ce facem și de ce facem, oferind exemple concrete etc.

Nu vom eticheta copiii în fața grupului de părinți și vom evita emiterea unor judecăți de valoare, care să-i stînjenească pe unii dintre ei. În consilierea părinților din școală ne bazăm pe strategiile lansate de autoarea E. Joița:

- ✓ Fiți pozitiv, aveți deschidere către opiniile părinților;
- ✓ Nu refuzați niciodată dialogul, cînd e vorba de a lua o decizie;
- ✓ Explicați orice decizie ați luat;
- ✓ Sintetizați mereu discuțiile referitoare la luarea unei decizii;
- ✓ Centrați-vă deciziile pe o viziune cît mai adecvată despre copil și căutați să aveți obiective comune cu familia.

Putem concluziona că, pregătirea familiei pentru executarea funcției de educator este eficientă și pozitivă atunci cînd părinții dobîndesc deprinderi de comunicare, asimilează modele de comportament, abilități de relaționare, de mînuire a unor situații, adică stăpînesc întregul arsenal de mijloace pentru sprijinirea și realizarea integrării sociale a copiilor. Sprijinirea părinților să-și dezvolte priceperile parentale și încrederea în propriile forțe, să-și îmbunătățească capacitățile de a-i îngriji și sprijini pe proprii copii revine cadrelor didactice.

Bibliografie:

Joița E., (2002), Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie. Iași Editura Polirom

Doleon S.,(2002), Meseria de părinte, București, Editura Aramis

Crețu E., (1999), Psihopedagogia școlară pentru învățămîntul primar, București, Editura Aramis

Șoitu I., Vrajmaș E., (2001), Consiliere familială, Iași, Institutul European.

Studiul tematic în alternativa educațională step by step

Prof. Irofti Mihaela - Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

Alternativa educațională Step by Step deține numeroase activități deosebite ce îi încântă pe elevi zi de zi, ca de exemplu: Întâlnirea de

dimineată, discuții pe Scaunul autorului și mascota clasei, prezentarea Jurnalului clasei și a celui individual, centrele de activitate (citire, scriere, matematică, științe, construcții, arte), Sărbătoarea celor 100 de zile de școală, studiile tematice și altele.

Studiul tematic reprezintă una dintre activitățile alternativei pline de dinamism și aplicații, punându-se accentul pe dezvoltarea elevilor din punct de vedere intelectual, emoțional și social.

La începutul clasei a II-a, elevii fac cunoștință cu pașii pe care îi vor urma în vederea realizării corecte a unui studiu tematic. Pe baza acestor informații, conceperea studiilor tematice continuă până la încheierea ciclului primar, făcând legătura între ceea ce se învață și lumea înconjurătoare.

Temele studiilor tematice sunt alese de către cadrele didactice împreună cu elevii în funcție de interesele, curiozitățile, nevoile și experiențelor acestora printr-o sesiune de

brainstorming. Elevii sunt atrași și de dinamica desfășurării activităților planificate ce vin în sprijinul unui studiu tematic, ca de exemplu: excursii, invitați în clasă (părinții elevilor, specialiști din diverse domenii de activitate), selectarea, accesarea și utilizarea numeroaselor resurse de informații, vizite, scenete, serbări, compuneri, expoziții, machete etc.

Studiile tematice oferă posibilitatea părinților să se implice în mod activ în derularea activităților propuse prin diverse modalități precum: realizarea unor demonstrații, experimente sau împărtășirea experiențelor dobândite, pe Scaunul autorului, într-un anumit domeniu de activitate.

În funcție de tema selectată se stabilește intervalul de timp mai scurt sau mai lung pentru a descoperi cât mai multe informații interesante despre tema aleasă. Cele mai populare teme sunt: dinozaurii, sistemul solar, animalele sălbatice, oceane și mări, mașini, insecte, păsări, plantele, sărbătorile laice și sărbători religioase și pâinea.

Studiul tematic se încheie cu evaluarea întregii activități derulate. În această etapă de finalizare a studiului tematic, elevii au posibilitatea să prezinte colegilor ceea ce au lucrat, să răspundă la întrebări, să ofere informații clare și corecte, folosind Scaunul Autorului.

Prin studii tematice, elevii învață să-și stăpânească emoțiile, să se exprime corect, să

primească într-un mod constructiv eventualele critici din partea colegilor; învață să participe la o dezbatere; învață să aplice în contexte diferite cunoștințele acumulate. Astfel, elevilor li se

dezvoltă creativitatea, gândirea critică, deprinderile de comunicare și capacitatea de lucru în echipă.

Integrarea copiilor cu dizabilități în școala publică

Prof. Lăcătușu Cristina Mihaela - Școala Gimnazială I.G.Duca Petroșani

În sens generic, integrarea este un proces de inserție activă și eficientă a individului în activitățile sociale, în grupurile sociale și într-o accepțiune mai largă în viața socială. Pe ansamblu, acest proces se realizează prin diverse forme și mijloace, cum ar fi: instruirea, educația și serviciile sociale.

Integrarea socială a copiilor este indisolubil legată de procesul de socializare al acestora precum și de diferitele forme de acțiune educativă la care participă. Sistemul școlar este un instrument de integrare socială a copiilor și adolescenților în sistemul existent.

În Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, țara noastră își asumă garantarea și promovarea drepturilor tuturor copiilor, așa cum sunt definite în Convenție și în conformitate cu principiile și normele enunțate de acestea, inclusiv în privința copiilor cu dizabilități. În strânsă legătură cu termenul de dizabilitate se află principiul egalizării șanselor.

Recunoașterea drepturilor egale pentru toți oamenii, inclusiv copii, fără nici o discriminare, presupune ca nevoile fiecărui individ să aibă importanță egală. Aceste nevoi trebuie să stea la baza planurilor făcute de societate și deci, **egalizarea șanselor** se referă la procesul prin care diversele sisteme ale societății și mediului sunt puse la dispoziția tuturor și, în particular, a persoanelor cu dizabilități. Egalizarea șanselor trebuie înțeleasă ca drept al persoanelor și copiilor cu dizabilități de a rămâne în comunitate și de a primi sprijinul necesar în cadrul structurilor obișnuite de educație, sănătate, a serviciilor sociale și de încadrare în muncă.

Convenția cu privire la drepturile copilului include un articol specific asupra drepturilor copiilor cu dizabilități (art. 23), în care accentul este pus pe **participarea activă la comunitate**, precum și pe **integrare socială**, ceea ce implică, evident, necesitatea evitării și a reducerii instituționalizării copiilor cu dizabilități.

Asigurarea accesului efectiv la educație al acestor copii este vital, cel puțin din două puncte de vedere. Mai întâi, este vorba de **valorizarea socială**, inerentă acordării dreptului la educație, valorizarea ca ființă umană cu drepturi egale. În al doilea rând, **integrarea școlară** este o formă efectivă de integrare socială, a cărei reușită este fundamentală pentru inserția socială.

Cercetarile stiintifice au demonstrat ca scoala speciala nu are rezultate spectaculoase. Persoanele instruite in scoala speciala nu realizeaza performante intelectuale mai mari, in comparatie cu cei din aceeasi categorie care frecventeaza scolile obisnuite. In schimb, sub aspectul invatarii sociale – a carei importanta este tot mai accentuata in psihopedagogia moderna – achizițiile copiilor care invata in scoli obisnuite sunt net superioare.

Integrarea in comunitate a copiilor supusi riscului de marginalizare este un proces de debarasare de **sindromul de deficianta**, sindrom care, in final, conduce la dependenta copilului cu dizabilitati de altii, devenind tributar asistentei, indiferent de natura ei. Privita din acest unghi, singura solutie o constituie reducerea diferentelor, pentru ca acesti copii deosebiti sa urmeze o scoala obisnuita. Pornind de la identificarea acestei probleme, scoala trebuie sa-si extinda scopul si rolul obisnuit pentru a putea raspunde unei mai mari diversitati de copii. Este necesar ca invatamintul sa se adapteze cerintelor copiilor, si nu invers. Tinta finala este sa se asigure ca toti copiii sa aiba acces la o educatie in cadrul comunitatii, educatie care sa fie adecvata, relevanta si eficienta.

În accepțiunea savanților români Alois Gherguț, C. Neamțu, T. Cosma, M. Farkas, termenul de cerințe educative speciale CES (special educational needs) se referă la cerințele în plan educativ ale unor categorii de elevi, cerințe consecutive unor disfuncții sau deficiențe de natură intelectuală, senzorială, psihomotrică, fiziologică sau ca urmare a unor condiții psiho-afective, socio-economice sau de altă natură (cum ar fi absența mediului familial, condiții de viață precare, anumite particularități ale personalității copilului) ce plasează elevul într-o stare de dificultate în raport cu cei din jur.

Integrarea școlară a copiilor cu cerințe speciale în învățământul de masă presupune:

- a educa copiii cu cerințe speciale în școli obișnuite, alături de copiii normali;
- a asigura servicii de specialitate (recuperare, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială etc) în școala respectivă;
- a acorda sprijinul necesar personalului didactic și managerilor școlii în procesul de proiectare și aplicare a programelor de integrare;
- a permite accesul efectiv al copiilor cu cerințe speciale la programul și resursele școlii obișnuite (bibliotecă, terenuri de sport etc);
- a încuraja relațiile de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală;
- a educa și ajuta toți copiii pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei;
- a ține cont de problemele și opiniile părinților, încurajându-i să se implice în viața școlii;
- a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu cerințe speciale;
- a accepta schimbări în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv-educative din școală.

Instituația de învățământ trebuie să recunoască și să reacționeze la diversele cerințe ale copiilor, să armonizeze diferențele de stiluri de învățare, diferențele între grade de reușită școlară, să asigure o educație de calitate pentru toți. Sunt necesare restructurări, în special în domeniul curricular, privind:

- programe analitice elaborate de o maniera in care sa raspunda la cerintele tuturor copiilor, in raport cu posibilitatile reale de invatare, de stilul si de ritmul fiecarui copil;
- tehnologii educationale individualizate, care sa eficientizeze procesul de invatare;
- organizarea invatarii pe principiile invatarii active, participative, de cooperare, de ajutor reciproc;
- valorizarea sociala a fiecarui copil, diferenta fiind respectata si valorificata.

In pledoaria pentru integrarea sociala a copiilor cu dizabilitati, argumentul suprem il constituie beneficiile psihosociale ale incluziunii, care faciliteaza asumarea de roluri sociale proprii in comunitate, care se exprima fie prin valorizarea imaginii sociale a persoanei, fie prin cresterea competentelor in aceleasi medii ambiante.

Integrarea a devenit un principiu uman si social, care tinde spre realizarea **educatiei pentru toti**, ca raspuns la principiul mai general , **societate pentru toti**, aflandu-se la baza tuturor demersurilor legislative, administrative si sociale intreprinse in cadrul sistemului de protectie a persoanelor defavorizate. Din nefericire lipseste ceva: **cumularea** eforturilor tuturor actorilor implicati in acest proces. În integrarea elevilor cu CES trebuie să se țina seama de toți cei implicați direct în realizarea obiectivelor învățării, în cadrul procesului de învățământ.

In Declaratia de la Salamanca se spune ca "Scoala obisnuita cu o orientare incluziva reprezinta mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creaza comunitati primitive, construiesc o societate incluziva si ofera educatie pentru toti; mai mult, ele asigura o educatie eficienta pentru majoritatea copiilor si imbunatatesc eficienta si, pana la urma, chiar si rentabilitatea intregului sistem de invatamant."

Scoala incluziva ridica **invatarea** la rang de principiu general si presupune inainte de orice acceptarea faptului ca orice copil poate invata.

Sursele invatarii, pentru fiecare, vin din relatiile interumane si din experienta permanenta cu obiectele, cu semenii si cu sine. Scoala nu este numai un teritoriu al cunostintelor academice ci si un al experientelor practice si al relatiilor interumane.

Predarea este un act de cooperare ,descoperire si reflectie, la care participa atat profesorul (care poate coopera cu colegii sai) cat si elevii unei clase. O resursa importanta pentru profesor in predare este cooperarea elevilor. Pregatirea predarii si de multe ori realizarea ei se completeaza cu cooperarea intre profesorii si chiar cooperarea cu unii parinti.

Opinii personale in ceea ce priveste integrarea copiilor cu dizabilitati in scoala publica

Integrarea elevilor cu CES în colectivul unei clase este una dintre cele mai dificile probleme psihopedagogice datorită diverselor probleme pe care le ridică aceasta, cum ar fi:

- posibilitățile de dezvoltare;
- efectele asupra colegilor de clasă;
- condiții diferite de organizare a orei;
- evaluare diferențiată.

- lipsa unui profesor de sprijin și a unui consilier școlar ;

- lipsa unei colaborări eficiente cu familiile copiilor cu cerințe educative speciale.

Dezvoltarea schimbului de experiență cu specialiști în domeniu și crearea spațiului necesar pentru activitățile complementare programului de școală reprezintă oportunități pentru integrarea copiilor cu nevoi speciale iar mentalitatea părinților și a colectivelor de elevi precum și rezistența la schimbare se înscriu în sfera amenințărilor realizării integrării.

Pentru eficientizarea procesului de integrare se propune :

- asigurarea unei echipe interdisciplinare pentru fiecare școală integratoare/incluzivă (psihopedagog, asistent social comunitar, consilier profesor, profesor de educație specială, învățator/profesor)
- elaborarea metodologiei de evaluare a prestației cadrelor didactice care asigură integrarea ;
- adaptarea conținutului Fișei de evaluare a activității cadrelor didactice din școală integratoare pentru aprecierea obiectivă a acestora și motivarea personalului implicat în aceste activități.

În concluzie, pot aprecia că problematica integrării în învățământul de masă a copiilor în dificultate/cu nevoi speciale este înțeleasă ca o necesitate, însă pentru atingerea acestui obiectiv trebuie conjugate eforturile tuturor partenerilor implicați .

Modalitatea concretă pentru realizarea integrării o reprezintă formarea continuă a cadrelor didactice în vederea schimbării mentalității acestora (temeri exagerate cu privire la copiii care provin din instituții și la afectarea prestigiului școlii, confuzia care se face între copil cu nevoi speciale, cu cerințe educative și copil în dificultate, neînțelegerea importantei rolului cadrelor didactice în facilitarea integrării copiilor în învățământ și nu numai), existența cabinetului de logopedie și a profesorului de sprijin, încheierea de parteneriate între autoritățile implicate în integrarea copiilor.

Educația nonformală și implicarea părinților

Prof. învăț. primar Martin Dorina Șc. Gimn. Sf. Varvara Aninoasa

Educația reprezintă un fenomen social fundamental apărut odată cu societatea umană și este specific fiecărei organizări sociale, îndeplinind funcțiile de informare și de formare a omului din punct de vedere intelectual, moral, artistic, fizic. Asupra individului se exercită o multitudine de acțiuni și de influențe educaționale de-a lungul vieții. Specialiștii le-au sistematizat în trei tipuri de realizare a pregătirii pentru viață: educația formală (școlară), nonformală (extrașcolară), informală (cunoștințele pe care individul le preia zi de zi: din familie, de la prieteni, de pe stradă, din mass-media).

Scopul activităților extracurriculare constă în formarea de competențe și dezvoltarea unor aptitudini, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale și sportive, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extracurriculare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să maximizeze potențialul intelectual.

Aceste activități sunt deosebit de importante și contribuie esențial la dezvoltarea copiilor sub toate aspectele. Este necesar a fi evidențiate câteva dintre aspectele pozitive ale organizării și desfășurării activităților extracurriculare:

- contribuie la completarea și facilitarea procesului de învățare, punându-i pe copii în situații noi;
- prin intermediul acestora se pot dezvolta și explora anumite înclinații și aptitudini ale copiilor;
- pot schimba optica copiilor asupra vieții;
- îi fac pe copii mai responsabili, iar această responsabilitate îi pregătește pentru viitor; ajută copiii să întâlnească oameni noi, cu experiențe diferite, îi ajută să-și facă prieteni, să socializeze, acest aspect fiind foarte important mai ales în cazul copiilor care întâmpină dificultăți de comunicare cu semenii lor;
- antrenează copiii în activități cât mai variate și bogate cu o structură aparte, diferită de clasică metodă de predare-învățare;
- oferă copiilor posibilitatea îmbogățirii cunoștințelor de geografie, istorie, literatură prin vizitarea unor locuri/orașe în care nu ar avea posibilitatea să ajungă cu familia, iar informația pe care o primesc contribuie la formarea personalității lor;
- în cadrul acțiunilor turistice, elevii își formează sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale;
- activitatea desfășurată într-un mediu extrașcolar permite de asemenea și dezvoltarea unor aptitudini speciale și facilitarea integrării în mediul școlar. Trebuie să ținem cont că, indiferent ce metodă se adoptă în educația tradițională, indiferent dacă are o finalitate pozitivă și un obiectiv primar atins, ea nu va epuiza niciodată sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.
- completează și îmbogățesc cunoștințele în sfera noilor tipuri de educație care largesc paleta ofertei în acest sens: educație financiară, educație în spiritul valorilor europene, educație ecologică, educație antreprenorială, educația pentru pace, educația pentru participare și democrație, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația pentru comunicare, educația nutrițională, educația pentru timpul liber, educația privind drepturile fundamentale ale omului, educația comunitară, educația în spiritul toleranței, educația rutieră.

Implicarea părinților în educația nonformală a copiilor are la bază câteva principii esențiale: părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii. Elementul principal este copilul și realizările sale, de aceea trebuie să fie sensibili la

nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor, să manifeste entuziasm în educarea copiilor, să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine și să comunice deschis cu aceștia. Toate acestea se pot realiza printr-o participare activă a părinților alături de copii la activitățile organizate.

Participarea părinților poate fi efectivă/ directă sau indirectă. La unele activități extracurriculare, părinții pot forma echipe cu proprii copii și să concureze împreună (ex. concursuri pe diferite teme, activități plastice, activități practice, creative, ateliere de lucru, punerea în scenă a anumitor dramatizări, etc.). Participarea indirectă se concretizează prin implicarea și susținerea financiară din partea Asociațiilor de părinți în organizarea unor excursii, tabere, aniversări, activități prilejuite de diferite evenimente, procurarea costumației pentru serbări, amenajarea unor locuri de distracție pentru copii, etc.

Educația nonformală nu are pretenția de a înlocui educația formală, ci de a stabili cu aceasta un raport de complementaritate a cărei axă o reprezintă parcursul de învățare destinat elevului și care se soldează – în urma primirii unei bune educații – cu dobândirea de cunoștințe, capacități, deprinderi, valori, competențe și atitudini, prin intermediul cărora cel educat să devină un om al timpului său.

În concluzie, grija față de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoaștere a dorințelor copiilor și de respectare a acestora trebuie să fie dominantele acestui tip de activități. Acestea le oferă destindere, încredere, recreere, voie bună, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoaștere a aptitudinilor. Acest gen de activitate dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

BIBLIOGRAFIE

- Crăciunescu Nedelea - Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, , Ed. Discipol, București, în "Învățământul primar" nr.2, 3/2000;
- Gherguț Alois - Management general și strategic în educație, Ed. Polirom, Iași, 2007;
- *** - Suport de curs „Educația nonformală”, CCD Deva, 2018

Literatura sau cântecul cuvintelor

Prof. Mihoc Luminita, Colegiul National Mihai Eminescu Petrosani

„Literatura se adaugă realității, și nu o descrie pur și simplu. Ea îmbogățește abilitățile necesare pe care viața cotidiană le cere și le dăruiește; și, din acest punct de vedere, ea irigă deșerturile în care s-au transformat deja viețile noastre.” (C.S. Lewis)

„La ce sunt bune cărțile? Îmi vine să răspund: la totul și la nimic. Poți trăi foarte bine fără să citești. Milioane de oameni n-au deschis niciodată o carte. A vrea să le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii lui Mozart. În ce mă privește, mă număr printre cei care nu pot trăi fără cărți. Resimt fiecare zi fără o carte ca pe o zi pierdută.” (Nicolae Manolescu)

Mihai Eminescu îndemna la lectură: „Citește. Numai citind mereu creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini”, marele poet român era de părere că lectura ne dezvoltă intelectul și capacitatea de a lansa noi idei.

În mod ideal, lectura ar trebui percepută drept una din cele mai plăcute îndeletniciri umane, iar cartea drept cel mai curat izvor de înțelepciune. Din păcate însă, realitatea diferă, iar cei care mai afirmă astăzi, cu mândrie, că citesc literatură, sunt din ce în ce mai puțini. Într-o societate dezinteresată de valorile morale și aflată într-o febrilă căutare a bunurilor materiale, cei ce îndrăznesc să viseze sunt timizi. Căci ce înseamnă lectură, dacă nu vis, cufundare într-o altă lume, zbor spre un alt tărâm...?

Însuși actul citirii este o desprindere a minții și a sufletului de trup, o eliberare din strânsoarea

dureroasă a cătușelor acestei lumi monotone, lipsite de culoare, și o trecere într-o altă dimensiune. Sentimentele născute în momentul cufundării în lectură sunt imposibil de descris, întrucât, fiind percepute cu inima și nu citite cu mintea, nu pot fi transmise în simple și seci semne scrijelite pe hârtie, semne numite... cuvinte. Așa cum reiese și din mărturisirea lui Nicolae Manolescu, trebuie tu însuși să citești pentru a putea înțelege frumusețea și importanța acestui act.

Maurice Blanchot, în *L'Espace littéraire* (Spațiul literar), făcea următoarea afirmație: „Lectura este mai pozitivă decât creația, mai creatoare, deși nu produce nimic.” Care este până la urmă natura acestui act de creație al lecturii, de vreme ce a priori nu produce nimic?

Literatura este o experiență, pentru că a citi – a scrie nu reprezintă doar un act care degajă semnificații, ci constituie o mișcare de descoperire. Ceea ce creează literatura este chiar această mișcare de descoperire. Cititul devine, deci, o operațiune de fabricare a unei mișcări de căutare și de inițiere în ceva care nu este cunoscut încă. Prin această mișcare interioară, cititorul face posibilă construirea unei noi identități, aceea de cititor-scriitor.

Literatura rămâne, până la urmă, singura activitate care-l împinge pe individ să vadă dincolo de el, să evolueze prin autodepășire și să se integreze astfel în lume. De aceea, pentru

cititor, actul lecturii este departe de a fi o „plăcere“.

„Plăcerea lecturii“ – o formulă; ce-nseamnă asta, până la urmă? Lectura e mai curând un mod de viață sau o muncă, dar fără să devină o corvoadă. Lectura este o formare liberă, dar nu în sensul că-l pune pe cititor într-o formă pregătită dinainte, ci în sensul în care-i dă o formă unică, îl ajută să-și construiască personalitatea, îl creează, îi dă consistență, îl face vizibil în lume.

De aceea, lectura evocă partea divină a creației. Mai mult decât creația literară, este în joc crearea și formarea omului. Iată de ce toată această agitație care are loc în jurul câtorva cuvinte, în jurul literaturii, nu este niciodată inutilă.

Bibliografie:

- 1.<http://www.texteargumentative.eu/>
- 2.<http://webcultura.ro/>
- 3.<http://dilemaveche.ro/>

Calități ale unui cadru didactic care predă în programul A DOUA ȘANSĂ

Prof. Mititelu Ana Maria - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

“Căci un învățător slab spune el de-a gata cunoștințele elevilor, pe când un învățător bun îi conduce să le descopere singuri.” (W. Diesterwe)

Calitățile unui cadru didactic care predă în programul „A doua șansă”, nu se referă numai la competența sa didactică, ci și la capacitățile sale empaticе și sociale. Este important a avea competențe de specialitate în funcție de disciplina predată și pedagogice, dar nu sunt de ajuns pentru a fi apreciat, respectat de elevi.

O calitate excepțională a unui cadru didactic, deși la prima vedere nu intră în atribuțiile acestuia, este să fie sensibil față de problemele și dificultățile cu care se confruntă elevii.

Un cadru didactic bun știe să păstreze atenția elevilor în timpul discuțiilor, știe să interacționeze cu aceștia și să stabilească pentru fiecare lecție în parte obiective clare, are capacitatea de a ține fiecare lecție într-o manieră interactivă. Dacă elevul este integrat în procesul de predare- învățare, dacă i se cere părerea și se ține cont de ea, acesta va deveni mai atent la informațiile oferite.

“Personalitatea unui educator poate avea o influență mult mai mare asupra elevilor săi decât mesajul didactic în sine. Acest tip de ”aureolă” pe care o poartă cadrul didactic și care se numește autoritate

didactică, prestigiu este un amestec de uimire cu venerație și puțină teamă, afecțiune, adorație, respect în proporții diferite. Această "aureolă" poate fi rezultatul a ce știe și spune cadrul didactic, cum spune, cum transpune în practică prin atitudinile și comportamentul său, prin ideile pe care le transmite."(C. Ștefănescu, 2004, p. IV) .

O altă calitate este aceea de a avea o bună comunicare cu aceștia, să știe să atragă încrederea și respectul acestora. Un cadru didactic care știe să comunice cu elevii este dezinvolt, deschis, având dezvoltate abilități de relaționare. Acesta va stabili o relație bazată pe comunicare deschisă și respect reciproc.

Cuvântul „disciplină” implică a-l învăța pe elev, nu a-l pedepsi cum este des interpretat. Toți elevii au nevoie să li se explice și să fie corecți când este cazul, pentru a-și însuși comportamente acceptate.

Devenind un bun ascultător al elevilor, ajută la prevenirea multor probleme, care ar putea apărea acasă sau la școală. A fi un bun ascultător este o sarcină care se învață. Tehnica unei bune ascultări înseamnă multă muncă și mult efort. O comunicare deschisă cu elevul este decisivă. Tot o bună comunicare trebuie să aibe și cu părinții elevilor. Aceștia trebuie să fie informați în legătură nu doar cu situația la învățatură a acestora, ci și referitor la alte aspecte ce vizează disciplina sau schimbările de comportament.

În concluzie, un cadru didactic care predă în programul „A doua șansă” trebuie să își formeze un stil pedagogic democratic și nu autoritar, să țină cont de nevoile elevului, să aibă capacitatea de a relaționa nu doar cu clasa de elevi ci și cu fiecare elev în parte, să de-a dovadă de stăpânire de sine, receptivitate față de nou și răbdare.

Bibliografie:

Ioan Bontaș, „ Pedagogie”, Editura BIC ALL, București, 2001

[Orientarea școlară și profesională a elevului cu CES](#)

Consilier școlar Muntean Florin- Liceul Tehnologic *Dimitrie Leonida* Petroșani

Problematica dificultăților de învățare nu este o problemă nouă, ea a existat dintotdeauna, multă vreme copii care aveau rezultate slabe sau foarte slabe la învățatură, nereușind să se integreze și adapteze la sistemul educațional au fost categorizați ca fiind în special elevi care au o deficiență de natură intelectuală

sau o carență majoră în la nivel cognitiv, fie că nu sunt suficient motivați să depună un efort, fiind considerați leneși, neimplicați în procesul de învățare predispuși cu șanse mari la eșecul și abandonul școlar.

„O dificultate de învățare se referă la o întârziere, o tulburare, o dezvoltare încetinită în plan emoțional sau comportamental. Ea nu este însă rezultatul întârzierii mentale, deficiențelor senzoriale sau factorilor culturali și instrucționali.” (S.Kirk, 1962, pg262)

Orientarea școlară și profesională reprezintă ansamblul de norme, metode și tehnici prin care se asigură educație și formare profesională de calitate, în acord cu particularitățile fizice, fiziologice și psihologice ale individului.

Scopul orientării școlare și profesionale vizează valorificarea potențialului aptitudinal, a intereselor, aspirațiilor, cunoștințelor, abilităților, deprinderilor și a altor particularități psihocomportamentale, precum și consilierea asupra modului de integrare socioprofesională adecvată în vederea asigurării egalității de șanse.

Certificatul de orientare școlară și profesională - document/act oficial eliberat de către CJRAE/CMBRAE, conform prevederilor cuprinse în Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, care precizează diagnosticul/deficiența și orientează copiii, elevii și tinerii cu CES în învățământul de masă sau în învățământul special.

Planul de servicii individualizat este documentul prin care se realizează planificarea acordării serviciilor și a prestațiilor, pe baza evaluării psihosociale a copilului și a familiei, în vederea prevenirii separării copilului de familia sa.

Programul de intervenție personalizat este un instrument de planificare și coordonare, este o parte componentă a planului de servicii individualizat. Programul de intervenție personalizat este un instrument de lucru permanent, pentru unul sau mai mulți membri ai echipei interdisciplinare care își coordonează intervențiile în direcția realizării scopurilor stabilite în planul de servicii pentru copilul și familia sa.

Din anul 2007 A. Gherguț au fost introduși noi termenii care sunt considerați mai puțin traumatizanti, mai puțin stigmatizați pentru persoanele în cauză, în plus aceasta terminologie induce cumva și ideea de posibilitate de intervenție externă de tip recuperator, care să faciliteze dobândirea autonomiei și inserției, integrării sociale a persoanelor în cauză :

- persoane cu nevoi speciale;
- persoane cu cerințe educative speciale;
- persoane cu deficiențe;
- persoană cu handicap;

Evaluarea psihopedagogică a copilului, elevului sau a tânărului poate fi :

- a) medicală; b) psihologică; c) educațională; d) socială

STUDIU DE CAZ

Raport de Evaluare Complexă a copilului cu dizabilități

Nr.

1. Date de identificare:

Nume și prenume: P.A.D. CNP, vârsta: 8 ani

Data și locul nașterii: 2010, Petroșani.

Domiciliu: Petroșani , județul Hunedoara

Familia (date semnificative):

Mama: P. R., 35 ani, gimnaziu, casnică.

Tatăl: P.D., 38 ani, școală profesională, muncitor necalificat, Termoficare S.A Petroșani.

2. Date sociale: copilul provine dintr-o familie normală care locuiește în apartament proprietate, compus din 2 cameră, baie, hol, bucătărie, dotată cu cele necesare unui trai decent împreună cu părinții și fratele. Situația materială a familiei este la limita strictului necesar. Climatul familial este marcat de conflicte mici și trecătoare între copii și părinți. Colaborarea familiei cu școala este optimă cu interes sporit din partea familiei, iar regimul educativ al copilului este unul normal

3. Antecedente medicale și psihodiagnostic: deficiență mintală ușoară, QI 65, dificultăți de învățare.

4. Date educaționale: achiziții școlare

- exprimare incoerentă, vocabular redus, citește propoziții simple, nu scrie după dictare , se exprimă cu greutate, nu rostește corect unele litere, vocabular sărac, întâmpină dificultăți la citirea cuvintelor lungi.
- Cunoaște cifrele până la 50, realizează operații de adunare și scădere simple până la 10 cu ajutor și socotitoare, fără trecere peste ordin.

5. Solicitarea părintelui:

Orientare școlară și profesională la o unitate de învățământ de masă, integrare individuală cu servicii de sprijin, clasa a II - a, an școlar 2018 – 2019.

6. Propunere privind orientarea școlară și profesională:

Se propune acordarea Certificatului de orientare școlară și profesională pentru menținere în unitate de învățământ de masă cu program de intervenție personalizat la o unitate de învățământ de masă , clasa a II -a, an școlar 2018 - 2019, în regim de zi

Întocmit:

Semnătură.....

Comisia de Orientare Școlară și Profesională

Nr. Data

Certificat de orientare școlară și profesională

Elevul P.A.D, CNP ..., mama P.R, tatăl P.D, născut la data de 17 08 2010 în localitatea Petroșani, județul Hunedoara, domiciliat în Petroșani, județul Hunedoara, având:

a) tipul de deficiență/handicap: mintală

b) gradul/nivelul de deficiență: ușor

Este orientat/reorientat pentru:

- unitatea de învățământ special:
- grupa/clasa specială în unitate obișnuită de învățământ:
- școala (grădinița) de masă (integrare, menținere, reintegrare/reorientare) – cu sau fără structuri/servicii de sprijin (se precizează care, dacă se recomandă): unitate de învățământ de masă, integrare individuală cu servicii de sprijin, clasa a II - a, an școlar 2018 – 2019.
- meseria/meseriile (învățământ profesional):
- școlarizare în regim de zi, școlarizare în regim de internat (săptămânal sau trimestrial)
- alte situații:

Conform raportului de evaluare complexă nr..... eliberat de SEOSP, cu recomandările prevăzute în planul de servicii individualizat al copilului cu dizabilități.

Prezentul certificat este valabil până la absolvirea învățământului primar.

Prezentul certificat s-a întocmit în 3 exemplare.

Președinte

.....

Membri

.....

COSP,

Secretar COSP,

.....

Convorbirea în activitățile de cunoașterea mediului

Prof. înv. Preșc. Olah Ionela Cosmina - Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

Activitățile de cunoașterea mediului reprezintă baza întregii activități care se desfășoară în grupa de copii, în condițiile în care noul curriculum pentru învățământul preșcolar este gândit în spiritul aplicării metodei proiectelor la acest nivel și, deci, a planificării pe teme.

O temă este o idee în jurul căreia se structurează întreaga activitate cu copiii pe o perioadă de timp. Ea este un subiect abordat în

cadrul unui domeniu de cunoaștere (natură, om, societate) sau în cadrul unei categorii de activitate. Se poate spune că ea asigură parcurgerea secvențială a programei, folosindu-se de o idee în care limbaj, matematică, artă plastică, muzica, psiho-motricitate, joc al copiilor, toate vin să clarifice, conducând la stimularea manifestării comportamentelor dorite.

Alegerea temelor se face fie pornind de la interesul pe care majoritatea copiilor îl manifestă față de un anumit subiect, și de la cunoștințele pe care ei le au deja despre acesta, fie de la un subiect către care dorește educatoarea să îndrepte atenția copiilor subiect care-și are rădăcinile într-unul din marile domenii de cunoaștere (literatură, știință, viață socială), în calendar (anotimpuri, sărbători etc), în viața sau opera vreunei personalități a culturii sau vieții social-politice.

Majoritatea temelor durează între o săptămână și cel mult trei săptămâni, în schimb pot exista și așa-zise „mini-teme” care pot dura o zi sau două. În cadrul unui proiect, activitatea de cunoaștere a mediului este punctul de plecare pentru ceea ce se va desfășura ulterior în celelalte genuri de activități.

Se poate observa cum cunoștințele dobândite în activitatea de cunoașterea mediului sunt utilizate transdisciplinar, ele lărgindu-se treptat, ajutând copilul să le reactualizeze și să le utilizeze în cele mai variate contexte, să le fixeze și apoi să manifeste comportamentele așteptate.

Activitățile de convorbire oferă copiilor posibilitatea ca, prin intermediul dialogului cu educatoarea, prin efort propriu, să treacă mai ușor de la reținerea de informații despre alcătuirea unei plante, a unui animal, caracteristicile unui fenomen din natură la înțelegerea :

- relațiilor dintre acestea și factorii de mediu care au determinat apariția și particularitățile alcătuirii lor ;
- interdependenței care există în natură între organism și mediu ;
- legăturilor de cauzalitate dintre diferiți agenți ai mediului înconjurător în dinamica lor.

Convorbirile la grupa mare impun o varietate de sarcini didactice, care, la rândul lor determină structuri diferite. Astfel, acțiunile de convorbire au vizat următoarele obiective :

- prelucrarea primară a impresiilor și fixarea lor (ex.: „Ce am văzut în parc ?”);
- formarea unor reprezentări sau noțiuni noi, clasificarea unor noțiuni mai complexe (ex.: „ Ce știm despre animalele sălbatice ?”);
- sistematizarea cunoștințelor, ordonarea și structurarea lor după anumite criterii (ex: „Ce mi-a plăcut mai mult din plimbările noastre ?”);
- sistematizarea și verificarea unor cunoștințe acumulate într-o perioadă mai lungă de timp (ex.: „Ce știm despre toamnă ?”, „ Ce am învățat despre plante ?”) .

Am manifestat o grijă deosebită pentru elaborarea, ordonarea și ierarhizarea întrebărilor, într-o succesiune logică, care să contribuie la realizarea obiectivelor propuse.

În formularea întrebărilor am respectat următoarele cerințe:

- precise, clare, concise, din punct de vedere al conținutului, astfel încât copii să sesizeze exact ce se cere, să fie exprimate corect și simplu din punct de vedere gramatical;
- să fie accesibile, adecvate posibilităților reale de înțelegere a copiilor;
- să nu cuprindă parțial răspunsul așteptat și nici să nu pună copilul în situația de a da răspunsuri monosilabice;
- să nu se formuleze mai multe întrebări deodată.

Un rol important am acordat întrebărilor din punctul de vedere al volumului de cunoștințe la care făceam apel și al importanței pe care au avut-o în cadrul activității. Astfel, în cadrul activității de convorbire „ Primăvara ” am utilizat următoarele genuri de întrebări :

- de verificare a cunoștințelor:
 - „ După ce știm că e primăvară ? ”
- care cer sesizarea cauzelor fenomenelor:
 - „ De ce se topește zăpada ? ”
 - „ De ce primăvara nu ninge ? ”
 - „ De ce se întorc păsările călătoare ? ”
 - „ De ce înmuguresc pomii ? ”
 - „ De ce se îmbracă oamenii mai subțire ? ”
- care cer sesizarea consecințelor unor fapte:
 - „ Ce s-ar întâmpla dacă oamenii nu ar îngriji grădinile?”

„ Ce s-ar întâmpla dacă nu ar înflori pomii ? ”

- care cer sesizarea raporturilor de succesiune între fenomene și procese :

„ Cum sunt zilele și nopțile de primăvară ? ”

„ Cum au fost zilele și nopțile de iarnă ? ”

„ Ce se întâmplă cu zăpada topită ? ”

Bibliografie :

Taiban, M. „Cunoștințe despre natură și om în grădinița de copii”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979

Cerghit, I., Radu, I.T., Popescu, E., Vlăsceanu, L. „Didactica, Manual pentru școli normale”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997

Managementul situațiilor de criza educațională în clasa de elevi

prof. Paraschiv Camelia –Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Petroșani

Încercând să deslușim căile și modalitățile optime de intervenție în situații de criză în general și în situații de criză educațională în lucrarea "Managementul în perioade de criză" Daniel Gheorghe Luchian pasii care ar trebui să-i parcurgă managerul (cadrul didactic) în gestionarea și organizarea intervențiilor în cazul unor situații de criză:

scapă de urgențe, dar:

- nu neglija consecințele negative pe termen lung;
- nu abandona atingerea obiectivelor importante dar mai puțin urgente;
- nu încălca și nu ignora restricțiile stabilite anterior ;
- nu acționa sub stres, după inspirația de moment ;

ordonează-ți ideile, dar :

- nu neglija cauzele reale ale problemelor aparute în schimbul efectelor ;
- nu acționa prin supra-reacție ;
- evită amalgamul de probleme, dorințe, minuni și lozinci din minte ta ;

nu deveni gorilă

- răutatea oamenilor se accentuează în situații de criză ;
- "chiar dacă fierbi pe dinăuntru, stăpânește-te în interior" ;
- neuronii nu îi poți recupera indiferent ce ai face

decompresarea

- nu te pierde în nimicuri ;
- subalternii te aprobă pe față pentru acțiunile minore de succes dar te critică pe la spate (că nu ești un bun manager pierzânduți timpul cu nimicuri) ;
- ține la distanță subalternii care sunt mereu de acord cu tine ;
- apropie-te de subalternii care te critică pe față ;

renunță la telefoane :

- 9 din 10 apeluri sunt neimportante ;

scapă de "hoții de timp" :

- paradoxul timpului : ai la dispoziție doar timpul de care dispui ;

anticipează răul

- *regula entropiei* : orice acțiune sau eveniment are tendința naturală de a evolua în sensul descreșterii eficienței, cu toate că efortul și cheltuielile cresc constant ;
- nu lăsa acțiunile riscante să se desfășoare de la sine ;
- pregătește decizii anticipate, secundare pentru cazurile defavorabile ;

- nu te lăsa luat prin surprindere de cazurile negative care pot apărea;

- desi în interior, într-o asemenea situație, ești pesimist, trebuie să arăți în permanență o figură de om mulțumit și optimist față de toți;

planificarea:

- "lipsa unei planificari în luptă este mai gravă decât războiul însuși" (De Gaule);
- orice oră petrecută pentru planificarea acțiunilor tale viitoare îți va economisi 4 ore de execuție a acțiunilor în derularea lor;

pune-te pe locul doi:

- cu toate criza managerială actuală și viitoare, managerii romani sunt campioni mondiali în abilitatea de a-și atinge obiectivele personale: primul loc este persoana mea, pe locul doi este persoana mea, pe locul trei este persoana mea, pe ultimul loc este sistemul pe care îl conduc, de la creșă până la minister;

atenuează reculurile

- în perioada de criză fixează-ți mereu trei obiective principale deoarece orice obiectiv principal îți generează minimum două obiective derivate;
- atenuează la maximum contradicțiile dintre obiectivele derivate;

ia "decizii bombă":

- pentru atingerea fiecarui obiectiv principal trebuie să proiectezi un set de decizii dure, care aplicate, devin restricții reale;

fixeaza priorități

- aplică regula expansiunii americane; go step by step;
- prioritățile se stabilesc în funcție de patru factori: câștigul financiar, durata de timp,

calitatea produselor și a serviciilor, cererea reală a populației țintă;

anticipează întârzierile

- "orice acțiune îți ia de două ori mai mult timp decât ai calculate inițial" (Murphy);
- soluția mediocră este simplă, soluția inteligentă este mai complexă;

nu da vina pe vecini

- este foarte greu să determini precis cauzele problemelor deoarece ele sunt mascate și sunt îmbrăcate într-o haină a imposibilului;

- ferește-te de managerii care scot total cauzele în afara sistemului pe care îl conduc;

respecta regula lui 3:

- nu ai voie să mizezi totul pe o singură alternativă, stabilește-ți cel puțin trei asemenea soluții decizionale;

fii decis

- cu partenerii nu ai voie să fii nehotărât sau oscilant, deoarece creezi un efect de bumerang și ei vor fi nehotărâți cu tine;
- mai bine să lucrezi o scurtă perioadă de timp în pierdere decât să îți pierzi renumele;

Metode activ-participative folosite în predarea matematicii

Prof. Tirea Daniela – Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

Matematica este obiectul care generează la marea majoritate a elevilor eșecul școlar. De aceea profesorul de matematică trebuie să creeze un climat instituțional favorabil folosind diverse metode moderne care să-l determine pe elev să se implice activ în procesul instructiv educativ.

Școala nu trebuie înțeleasă ca fiind locul unde profesorul predă și elevii ascultă. Învățarea devine eficientă doar atunci când elevii participă în mod activ la procesul de învățare: discuția, argumentul, investigația, experimentul, devin metode indispensabile pentru învățarea eficientă și de durată.

Toate situațiile și nu numai metodele active propriu-zise în care elevii sunt puși și care îi scot pe aceștia din ipostaza de obiect al formării și-i transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare, reprezintă forme de învățare activă.

Metodele active necesită o pregătire atentă, ele nu sunt eficiente decât în condițiile respectării regulilor jocului. Avantajul major al folosirii acestor metode provine din faptul că ele pot motiva și elevii care au rămăneri în urmă la matematică.

Exemple de activități desfășurate cu elevii pe baza aplicării metodelor de învățare activ-participative:

METODA „SCHIMBĂ PERECHEA”

Este o metodă interactivă de lucru în perechi. Elevii au posibilitatea de a lucra cu fiecare dintre membrii colectivului. Stimulează cooperarea în echipă, ajutorul reciproc, înțelegerea și toleranța față de opinia celuilalt.

ETAPE:

Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi. Profesorul dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

EXEMPLU DE ACTIVITATE:

Tema: „Proportionalitate directă / proportionalitate inversă”

Etapele activității:

1. Se organizează colectivul în două grupe egale. Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.
2. Profesorul comunică cerința: „Verifică dacă numerele următoare sunt direct/invers proporționale cu următoarele numere !”.
3. Lucru în perechi: Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute. Copilul aflat în cercul interior spune soluția de rezolvare iar celălalt aduce completări încercând să rezolve cerința. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.
4. Analiza ideilor și a elaborării concluziilor. În acest moment, copiii se regroupează și se vor analiza pe rând rezolvările problemelor.

METODA „TURUL GALERIEI”

Materialele realizate, posterele, vor fi expuse în clasă în 6 locuri vizibile. Elevii din fiecare grup își vor prezenta mai întâi sarcina de lucru și modul de realizare a ei, apoi, la semnalul dat de profesor, vor trece, pe rând pe la fiecare poster al colegilor de la altă grupă și vor acorda acestora o notă. După ce fiecare grup a vizitat „galeria” și a notat corespunzător producțiile colegilor, se vor discuta notele primite și obiectivitatea acestora, se vor face aprecieri și se vor corecta eventualele erori.

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare. Metodele de învățare centrată pe elev fac lecțiile interesante, sprijină elevii în înțelegerea conținuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viața reală.

BIBLIOGRAFIE

1. Ardelean Liviu, Secelean Nicolae – *Didactica matematicii – noțiuni generale, comunicare didactică specifică matematicii*, Ed. Universității „Lucian Blaga”, Sibiu, 2011;
2. Ardelean Liviu, Secelean Nicolae – *Didactica matematicii – managementul, proiectarea și evaluarea activităților didactice*, Ed. Universității „Lucian Blaga”, Sibiu, 2012;
3. Dumitru Ion Alexandru – *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă*, Ed. de Vest, Timișoara, 2009;
4. Sarivan Ligia, coord. – *Predarea interactivă centrată pe elev*, Educația 2000+, București, 2015;

Metode alternative moderne utilizate în lecția de matematică

Prof. Tirea Ionel – Colegiul Tehnic Constantin Brâncuși Petrila

Decizia asupra metodelor de învățare utilizate pentru atingerea obiectivelor propuse este influențată de tipul de abordare didactică pe care fundamentăm proiectarea lecției. Noua paradigmă curriculară impune o reevaluare a rolului profesorului de matematică la clasă și reșezarea raporturilor profesor-elev.

Profesorul devine moderator al unei dezbateri de idei din clasă, motivează și stimulează elevii, îi încurajează să își formuleze opiniile, devine un ghid al elevilor pentru punerea în valoare a abilităților lor.

În termeni practici, în desfășurarea procesului instructiv-educativ având ca temă „Patrulater” am proiectat o succesiune de activități de învățare care să permită elevului:

- să-și poată valorifica cunoștințele și deprinderile dobândite anterior;
- să ajungă să descopere și să înțeleagă fapte și evenimente istorice independent de profesor;
- să-și poată forma în mod independent un punct de vedere asupra evoluției societății, pe care să-l poată exprima argumentat;
- să-și dezvolte capacitatea de a lucra în grup, de a-și asuma riscuri și responsabilități, de a comunica, pe de-o parte în interiorul grupului, iar pe de altă parte cu profesorul.

Astfel, întreaga strategie didactică este pusă sub semnul conceptului de învățare interactivă, centrată pe elev. Acesta are șansa de a se implica nemijlocit în activitatea de dobândire de noi cunoștințe și deprinderi, de a gândi liber, independent. Metodele interactive sunt consumatoare de timp, dar, în final, achizițiile elevilor contează cel mai mult și merită efortul.

În organizarea succesiunii de situații educative prin intermediul cărora elevii să ajungă individual sau în grup la noi achiziții, precum și la exersarea și dezvoltarea competențelor, am proiectat activități de învățare prin folosirea următoarelor metode:

1. Copacul ideilor

Metoda Copacul ideilor este una dintre formele de evocare prin brainstorming a cunoștințelor despre un anumit conținut. Se va cere elevilor ca printr-o asociere spontană de idei să consemneze, timp de un minut, toate ideile pe care le au despre patratulater. Lucrând în perechi, elevii completează fișa cu organizatorul grafic „copacul ideilor” pe ramurile căruia scriu ceea ce știu despre tema pusă în discuție. Timp de două minute discută ideile cu partenerul. Prin activitate frontală profesorul selectează ideile cele mai valoroase care vor fi înscrise pe tablă și ordonate după anumite criterii, servind drept suport ideatic în desfășurarea noii activități de predare-învățare. Elevii sunt încurajați să se manifeste liber, să emită judecăți, să compare, să argumenteze, ceea ce stimulează motivația învățării și încrederea în sine a fiecărui elev.

4. Diagrama Venn

Este o metodă grafică folosită pentru a compara procese, evenimente, personalități. Poate fi utilizată în activitățile de învățare sau la fixarea cunoștințelor, ca temă pentru acasă. Este eficientă în formarea capacităților elevilor de a compara două evenimente, procese, figuri geometrice și de a selecta asemănările dintre acestea.

Reprezintă două cercuri care se suprapun parțial. Elevii pot lucra individual, în perechi sau, în cazul de față, în echipă, învățând prin colaborare. Elevii vor completa cercurile cu informații referitoare la problemele de comparat; în zona suprapusă vor fi notate asemănările.

Elevii care formează grupul de studiu vor folosi diagrama Venn în cadrul tehnicii *Cubului* pentru rezolvarea sarcinii de lucru: Compară patratulateralele cunoscute.

În etapa finală a lecției, ciorchinele poate fi reorganizat utilizându-se anumite concepte supraordonate găsite de elevi sau de profesor. Elevii vor completa un ciorchine structurat despre patratulater pe baza modelului din fișa de lucru.

Printre metodele care activează predarea-învățarea sunt și cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alții, își dezvoltă abilități de colaborare și ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor, caracterului ludic și oferă alternative de învățare cu „priză” la elevi. În vederea dezvoltării gândirii critice la elevi, trebuie să utilizăm, cu precădere unele strategii activ-participative, creative. Acestea nu trebuie rupte de cele tradiționale, ele marcând un nivel superior în spirala modernizării strategiilor didactice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, Ioan – *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006;

2. Ceghit Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț-Dobridor, Ion, Pânișoară, Ion-Ovidiu – *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2011;
3. Crenguța Lăcrămioara Oprea – *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universității din București, 2013.

Metoda inducției matematice

prof. dr. Todorici Monteola-Ilona - Colegiul Tehnic Constantin Brâncuși Petrila

Inducția matematică („raționamentul prin recurență” sau „inducția completă infinită”) este o modalitate de demonstrație utilizată în matematică pentru a stabili dacă o anumită propoziție este valabilă pentru un număr nelimitat de cazuri, contorul cazurilor parcurgând toate numerele naturale.

Primele semne de utilizare a acestei metode pot fi găsite în demonstrația lui Euclid care încearcă să arate că numărul numerelor prime este infinit.

În cadrul matematicii indiene, găsim o metodă similară la matematicianul Bhaskara, așa numită metoda “chakravala”. În jurul anului 1000 î.Hr., regăsim la matematicianul persan Al-Karaji (953-1029) aplicarea metodei inducției la determinarea coeficienților binomiali (la ceea ce mai târziu avea să se numească binomul lui Newton) la studiul triunghiului lui Pascal.

Matematicianul islamic Ibn al –Haythan (965-1039) aplică această metodă la calculul unor puteri integrale.

Musulmanul Al-Magribi al-Samaw'al (1130-1180) utilizează inducția într-o formă asemănătoare celei moderne, ducând mai departe studiul triunghiului lui Pascal. Prima exprimare cu adevărat riguroasă a P.I. apare la matematicianul italian Francesco Maurolico (1494-1575) . Acesta demonstrează că suma primelor n numere impare este n^2 . Principiul inducției complete a fost descris și de Jakob Bernoulli (1713), Pascal (1653) și Fermat.

Metoda inducției matematice:

Fie $P(n)$ o propoziție care depinde de numărul natural n , $n \geq m$, unde m este un număr natural fixat.

Demonstrația prin metoda inducției matematice a propoziției " $P(n)$ este adevărată pentru orice $n \geq m$ " are două etape:

1. *Etapa de verificare* - Se verifică faptul că $P(m)$ este propoziție adevărată .

2. *Etapă de demonstrație* - Se presupune că $P(k)$ este adevărată și se demonstrează că și $P(k+1)$ este adevărată, $k \geq m$, adică $P(k) \Rightarrow P(k+1), \forall k \geq m$.

Dacă ambele etape sunt verificate, atunci, conform principiului inducției matematice, propoziția $P(n)$ este adevărată pentru orice număr natural $n \geq m$

P1. Să se demonstreze că dacă $x > -1$ inegalitatea

(1) $(1+x)^n \geq 1+nx$ este adevărată oricare ar fi numărul natural n .

(Inegalitatea lui BERNOULLI (1654-1705))

Soluție: Să notăm cu $P(n)$ inegalitatea (1), pentru numărul natural n .

1. Pentru $n=0$ avem $(1+x)^0 = 1+0 \cdot x = 1 \geq 1$, deci $P(0)$ este adevărată.
2. Să demonstrăm că $P(k) \Rightarrow P(k+1)$.

Înmulțind ambii membri ai inegalității $(1+x)^k \geq 1+kx$ cu $1+x$ și cum $1+x > 0$, semnul inegalității nu se schimbă, deci:

$$(1+x)^{k+1} \geq (1+kx) \cdot (1+x) = 1+kx+x+kx^2.$$

Deoarece $kx^2 \geq 0$, cu atât mai mult avem:

$$(1+x)^{k+1} \geq 1+kx+x = 1+(k+1)x.$$

Deci $(1+x)^{k+1} \geq 1+(k+1)x$.

Conform M.I.M. rezultă inegalitatea (1), pt. orice număr natural.

P2. Șirul lui FIBONACCI (1175-1250)

$$x_1 = 1, x_2 = 1, x_n = x_{n-1} + x_{n-2}, n \in N, n \geq 3.$$

Să se arate că $x_n = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^n - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^n \right], n \in N$.

Soluție: Notăm $P(n): x_n = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^n - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^n \right], n \in N^*$

a) Verificarea: $P(1): x_1 = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right) - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right) \right] = \frac{1}{\sqrt{5}} \left(\frac{1+\sqrt{5}-1+\sqrt{5}}{2} \right) = \frac{1}{2\sqrt{5}} (2\sqrt{5}) = 1,$

adevărat.

b) Demonstrația: $P(k) \Rightarrow P(k+1)$: presupunem că $P(k)$ este adv. și demonstrăm că și $P(k+1)$ este adevărată, $\forall n \in N^*$.

$$P(k): x_k = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^k - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^k \right], \forall n \in N^* \text{ și relația de recurență}$$

$$x_1 = 1, x_2 = 1, x_k = x_{k-1} + x_{k-2}, k \geq 3, k \in \mathbb{N} \quad (1)$$

$$P(k+1): x_{k+1} = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^{k+1} - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^{k+1} \right], \forall k \in \mathbb{N}^*.$$

Avem conform relației de recurență (1)

$$\begin{aligned} x_{k+1} = x_k + x_{k-1} &= \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^k - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^k \right] + \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^{k-1} - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^{k-1} \right] = \\ &= \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\frac{(1+\sqrt{5})^k}{2^k} + \frac{(1+\sqrt{5})^{k-1}}{2^{k-1}} - \frac{(1-\sqrt{5})^k}{2^k} - \frac{(1-\sqrt{5})^{k-1}}{2^{k-1}} \right] = \\ &= \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\frac{(1+\sqrt{5})^{k-1}(1+\sqrt{5}+2)}{2^k} - \frac{(1-\sqrt{5})^{k-1}(1-\sqrt{5}+2)}{2^k} \right] = \\ &= \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\frac{(1+\sqrt{5})^{k+1}}{2^{k+1}} - \frac{(1-\sqrt{5})^{k+1}}{2^{k+1}} \right] = \frac{1}{\sqrt{5}} \left[\left(\frac{1+\sqrt{5}}{2} \right)^{k+1} - \left(\frac{1-\sqrt{5}}{2} \right)^{k+1} \right], \forall k \in \mathbb{N}^*, \end{aligned}$$

Deci $P(k+1)$ este adevărată.

Deci din a) și b) rezultă că $P(n)$ este adevărată, $\forall n \in \mathbb{N}^*$

Observație: Am utilizat că

$$3 + \sqrt{5} = \frac{(1 + \sqrt{5})^2}{2} \quad \text{și}$$

$$3 - \sqrt{5} = \frac{(1 - \sqrt{5})^2}{2}.$$

BIBLIOGRAFIE

1. Burtea M., Burtea G., Matematică. Manual pentru clasa a IX -a, Editura Carminis, 2004
2. Dan C.T., Chiosa S. T., Didactica matematicii, Craiova, 2008.
3. . ro.wikipedia.org › wiki › Inducție_matematică

Știința la cumpănă de secole și de milenii

Prof. Zorilă Coculeana, Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

Știința în sens larg a existat înainte de epoca modernă și în multe civilizații istorice, urmare a nevoii de a elucidă și explica anumite fenomene. În sensul său inițial, știința era un cuvânt pentru un tip de cunoaștere, un cuvânt specializat pentru urmărirea și descrierea evoluției unui proces, sau etape în cadrul cercetărilor și descoperirilor realizate. Au fost cunoștințe pe care oamenii și le puteau comunica reciproc, însă știința modernă este clară în demersul său și are succes cu rezultatele sale, astfel încât definește acum ceea ce știința este în sensul cel mai strict al termenului.

De exemplu, cunoștințele despre funcționarea lucrurilor naturale au fost adunate cu mult înainte de istoria înregistrată și au dus la dezvoltarea unei gândiri abstracte complexe.

Filosofia naturală, precursorul științei naturale, a fost percepută ca o cunoaștere a naturii și a lucrurilor care sunt adevărate pentru fiecare comunitate, iar numele căutării unor astfel de cunoștințe a fost filosofia. Primii filosofi fizicieni erau în special speculatori sau teoreticieni, interesați în special de astronomie. În antichitatea clasică, nu există nici un analog antic real al unui om de știință modern, persoane bine pregătite, de obicei din clasa superioară și, în general, bărbați au efectuat diverse investigații în natură ori de câte ori le permitea timpul. În contrast, încercarea de a folosi cunoașterea naturii pentru a imita natura, a fost privită de oamenii de știință clasici ca un interes mai adecvat pentru artizanii din clase sociale mai mici.

Una dintre științele care a ocupat un loc aparte în studiul mediului înconjurător a fost biologia, care se adresează tuturor, sensibilizând auditorul indiferent de vârsta celui care o studiază.

Știința viului, biologia surprinde în mii de ipostaze, gingășia și forța, nemișcarea și viteza amețitoare, culorile curcubeului și imitația cromatică, viața cât o secundă sau un secol, certitudinea eredității și miracolul variabilității, impunând fiecăruia și tuturor, uimire, admirație, delectare.

Biologia este știința ce studiază viața dar și mediul de viață al organismelor vii. Studiarea biologiei are ca scop final în educația elevului, formarea unor atitudini și deprinderi referitoare la impactul biologiei asupra naturii și a societății, dezvoltarea capacităților de explorare/investigare în scopul rezolvării de probleme specifice biologiei, dezvoltarea capacității de comunicare iar atunci când este necesar să utilizeze corect limbajul specific biologiei.

Studiul biologiei contribuie și la dezvoltarea armonioasă a capacităților fizice și intelectuale ale omului. Biologia școlară de astăzi, contribuie la realizarea educației morale, de formare a unor generații cu o conduită etică superioară. Disciplinele biologice ca: botanica, zoologia, ecologia, care aduce în prim plan a numeroase teme pentru ocrotirea naturii și protecția mediului ambiant, participă activ la educarea civică a tinerilor, iar cele ca: anatomia și fiziologia omului, igiena, genetica au o contribuție deosebit de importantă în educarea pentru sănătate.

Tinerii înțeleg în timp că între dezvoltarea economică, civilizația tehnologică și mediul înconjurător există o corelație ce trebuie să rămână armonioasă. Educația tinerei generații, educație realizată și prin intermediul orelor de biologie și al profesorului de biologie este un proces dificil și îndelungat. Însă cu perseverență și multă răbdare, profesorul reușește să adune firicel de nisip lângă firicel de nisip, să netezească o plajă a sufletului și a minții. Este adevărat că ea este mereu spălată de valuri și zburătăcită de vânt, dar întotdeauna, ceva rămâne, ceva din ceea ce a fost zidit nu are moarte, chiar dacă pentru restul, efortul trebuie refăcut.

În lume putem descoperii multe, învățând, studiind, dar unele lucruri sunt chiar în față noastră, ușor de studiat de identificat structuri sau morfologia unui organism, contribuind la formarea deprinderii de a observa și analiza.

Științele ne ajută să înțelgem ciclicitatea proceselor din natură, modificările periodice în viața unor plante și animale, modul cum variația factorilor de mediu pot afecta dezvoltarea și perpetuarea speciilor. În dezvoltarea și imaginea generală a unui copil, științele exacte sunt foarte precise și importante, toate informațiile acumulate în decursul timpului petrecut la școală îl vor ajuta mereu. Este adevărat că studiul este un lucru important dar și faptul de a încerca să descoperim singurii este foarte bun.

Științele sunt cultura noastră, pe care o învățăm în fiecare zi, doar că nu ne dăm seama cu adevărat de acest lucru. Rareori oamenii de știință se adresau direct publicului, o asemenea atitudine fiind chiar considerată ca non-științifică, iar ei înșiși ca fiind lipsiți de seriozitate așa cum ar trebui să fie. Numai cei de succes au fost apreciați într-un fel de colegii lor.

Lucrurile s-au schimbat complet. Drept consecință, datele legate de știință, fie pozitive sau negative, nu sunt de cele mai multe ori raportate de către cercetători, ci de către jurnaliști. Iar primele rapoarte, după cum știm, în cele mai multe cazuri stabilesc tonul și tendința modului în care subiectul va fi abordat în mass-media.

Când scriitorii și oamenii de știință, mai cu seamă în cazurile în care sunt raportate evenimente negative, încep să discute și să reflecteze asupra a ceea ce s-a întâmplat, prima agitație scade din intensitate, iar interesul publicului larg trece la următorul subiect. Deci, următoarea provocare este de a pregăti oamenii de știință pentru această nouă lume a comunicării, fie că este vorba de comunicare științifică, fie de cea cu publicul larg, însă există multe alte provocări pentru oamenii de știință și pentru sistemul științific, care ar trebui să fie discutate.

Bibliografie:

1. Nicolae Sfetcu - Știința-Filosofia științei, Editura MultiMedia Publishing, București, 2002;
2. Zamfir, C. - Unitate și diversitate în dezvoltarea științelor sociale, Editura Politică, București, 1978;
3. https://www.researchgate.net/publication/Rolul_stiintei_pentru_economie_si_societat

Calendar Evaluarea Națională 2021

- **07 – 11 iunie 2021** Înscrierea la evaluarea națională
- **11 iunie 2021** Încheierea cursurilor pentru elevii de clasa a VIII-a
- **22 iunie 2021** **Limba și literatura română – probă scrisă**
- **24 iunie 2021** **Matematica – probă scrisă**
- **25 iunie 2021** Limba și literatura maternă – probă scrisă
- **29 iunie 2021** **Afișarea rezultatelor** înaintea contestațiilor (până la ora 14:00)
- **29 iunie 2021** (ora 16:00 – ora 19:00) – **30 iunie 2021** (ora 8:00 – ora 12:00) Depunerea contestațiilor
- **30 iunie – 4 iulie 2021** Soluționarea contestațiilor
- **4 iulie 2021** Afișarea rezultatelor finale după soluționarea contestațiilor

CALENDARUL examenului de bacalaureat național - 2021

Sesiunea iunie - iulie 2021

31 mai - 4 iunie 2021	Înscrierea candidaților la prima sesiune de examen
4 iunie 2021	Încheierea cursurilor pentru clasa a XII-a/a XIII-a
14-16 iunie 2021	Evaluarea competențelor lingvistice de comunicare orală în limba română - proba A
16-17 iunie 2021	Evaluarea competențelor lingvistice de comunicare orală în limba maternă - proba B
18-23 iunie 2021	Evaluarea competențelor digitale - proba D
23-25 iunie 2021	Evaluarea competențelor lingvistice într-o limbă de circulație internațională - proba C
28 iunie 2021	Limba și literatura română - proba E.a) - proba scrisă
29 iunie 2021	Proba obligatorie a profilului - proba E.c) - proba scrisă
30 iunie 2021	Proba la alegere a profilului și specializării - proba E.d) - proba scrisă
1 iulie 2021	Limba și literatura maternă - proba E.b) - proba scrisă
5 iulie 2021	Afișarea rezultatelor la probele scrise până la ora 12,00) și depunerea contestațiilor în intervalul orar 12,00 - 18,00
6 - 9 iulie 2021	Rezolvarea contestațiilor
9 iulie 2021	Afișarea rezultatelor finale